

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΡΜΟΝΙΑ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΣΧΕΔΙΑ ΣΠΥΡΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Δεύτερη Έκδοση

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΤΗΣ "ΒΕΣΤΙΑΣ.."

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑ ΕΡΓΑ
ΤΟΥ
ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

- ΠΟΙΗΜΑΤΑ, πρώτη σειρά, 1949 (έξαντλημένο).
- Η ΧΩΡΑ ΜΕ ΤΙΣ ΓΑΛΑΝΕΣ ΔΙΜΝΕΣ, ταξιδιωτικό, 1950.
- ΑΡΜΟΝΙΑ, Ποιήματα για τὰ παιδιά, 1956.
- ΣΚΕΨΗ ΚΑΙ ΖΩΗ, Δοκίμια και Χρονικά, 1971.
- ΜΟΡΦΕΣ ΑΠΟ ΤΟΝ Δ' ΑΙΩΝΑ μ. Χ., 'Ιστορικές βιογραφίες, 1972.
- ΤΟ ΠΙΝΑΚΙΟΝ ΦΑΚΗΣ ΚΑΙ Ο ΝΟΜΟΣ ΤΩΝ ΑΥΚΩΝ, Δοκίμια για τὴ συμπεριφορὰ τῶν ἀνθρώπων, β' ἔκδοσις, 1978.
- Η ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΜΑΣ, Παιδικὸ Μυθιστόρημα, 1973.
- ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΚΑΙ ΕΚΟΥΣΙΑ ΔΟΥΛΕΙΑ, Μετάφραση τοῦ «Λόγου γιὰ τὴν ἐκούσια δουλεία», τοῦ La Boétie, 1974.
- LE PLAT DE LENTILLES ET LA LOI DES LOUPS, et autres Essais, 1976.
- Η ΔΙΚΗ, Μυθιστόρημα, 1976.
- ΜΕ ΨΗΦΟΥΣ ΤΡΕΙΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΔΥΟ, Δοκίμια γιὰ τὸν Ἄνθρωπο καὶ τὴν Ἐλευθερία, 1977.
- ΠΟΙΗΜΑΤΑ, ΔΥΟ ΕΠΟΧΕΣ, 1979.
- ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΛΙΜ ΚΕΡΙΓΚΑΝ, Μυθιστόρημα, μετάφραση (L. Boutineon), β' ἔκδοσις, 1976.

Ἱστορικά:

- ΣΕΛΙΔΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΝΕΩΤΕΡΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ, 1978.

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΤΗΣ «ΕΣΤΙΑΣ»

Σόλωνος 60 - ΑΘΗΝΑΙ 135

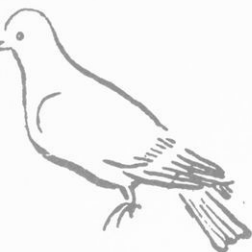
17767

ΑΡΜΟΝΙΑ
ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

Αρ. Εισ. 14767

ΑΡΜΟΝΙΑ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΣΧΕΔΙΑ ΣΠΥΡΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Δεύτερη Έκδοση

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΤΗΣ "ΒΕΤΙΑΣ.."

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΠΡΩΙΝΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Με τὴν γλυκειὰν ἀγούλα
χαρούμενο ζυπνῶ
καὶ στέλνω προσευχούλα
θερμὴ στὸν οὐρανό.

— Ἀξίωσέ με, Θεέ μου,
καλὸ νᾶμαι παιδί
καὶ πάντα χάριζέ μου
χαρὰ καὶ προκοπή.

Θεέ μου, σὰν τὰ πουλάκια
χαρούμενο νὰ ζῶ
καὶ τ' ἄλλα τὰ παιδάκια
πολὺ νὰ τ' ἀγαπῶ.

Καὶ στέλνε μου ἀπὸ πάνω
τὴ χάρη σου κι' εὐχή
νὰ σ' ἔχω σ' ὅ,τι κάνω
προστάτη καὶ σκεπή.

ΒΡΑΔΥΝΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Πρὶν πέσω νὰ πλαγιάσω,
Θεέ μου, παρακαλῶ,
νὰ δώσεις νὰ περάσω
τὴ νύχτα μὲ καλό.

Τὸν ἄγγελό μου πάλι
στεῖλε μου ἀπὸ ψηλά,
νάρθει στὸ προσκεφάλι
πιστὰ νὰ μὲ φυλᾷ.

Ὅταν ἐγὼ κοιμᾶμαι,
στὸ πλάι μου ν' ἀγρυπνᾷ,
κι' ἔτσι νὰ μὴ φοβᾶμαι
τὰ σκότη τὰ πυκνά.

Καὶ σ' ἔλη σου τὴν πλάση
κι' ὅπου καλὸ παιδί,
στεῖλε νὰ τὸ σκεπάσει,
τὴ στοργικὴ σου εὐχή.

Η ΦΥΣΗ

Έχε τὰ μάτια σου ἀνοιχτά,
καὶ κοίταζε προσεχτικά
τριγύρω σου τὴν πλάση.
Σὲ κάθε βῆμα σου καὶ μιὰ
φωνὴ γλυκειὰ καὶ μυστικά
ὡς μέσα σου θὰ φτάσει.

Ἡ φύση θὰ σοῦ πεῖ γιατί
λαλεῖ τ' ὄρνιθι τὴν αὐγή
κι' ἀποβραδὺς τ' ἀηδόνι,
Γιατὶ βλασταίνουν τὰ κλαδιὰ
τὴν ἀνοιξή, κι' εἶναι ἀπαλά
φύλλα γεμάτοι οἱ κλώνοι.

Ἡ φύση θὰ σοῦ πεῖ γιατί
τὰ οὐράνια λάμπουν τὴν αὐγή
καὶ κλείνουνε τὸ δεῖλι.
Καὶ κάθε πλάσμα ἓνα γλυκὸ
καὶ μυστικὸ χαιρετισμὸ
θὲ νὰ σοῦ στείλει.

ΒΡΑΔΥΝΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Πρὶν πέσω νὰ πλαγιάσω,
Θεέ μου, παρακαλῶ,
νὰ δώσεις νὰ περάσω
τῆ νύχτα μὲ καλό.

Τὸν ἄγγελό μου πάλι
στεῖλε μου ἀπὸ ψηλά,
νάρθει στὸ προσκεφάλι
πιστὰ νὰ μὲ φυλά.

Ὅταν ἐγὼ κοιμᾶμαι,
στὸ πλάι μου ν' ἀγρυπνᾷ,
κι' ἔτσι νὰ μὴ φοβᾶμαι
τὰ σκότη τὰ πυκνά.

Καὶ σ' ἔλη σου τὴν πλάση
κι' ὅπου καλὸ παιδί,
στεῖλε νὰ τὸ σκεπάσει,
τῆ στοργικῆ σου εὐχῆ.

ΧΑΡΑΥΓΗ

Φῶς χρυσὸ ἀπ' τὸ βουνὸ
λάμπει καὶ χαράζει
καὶ δροσιὰ στὸ ταπεινὸ
λουλουδάκι στάζει.

Ἐύπνησε μὲς στὰ κλαριά
τὸ μικρὸ πουλάκι
καὶ πετάει ἔλο χαρά,
νὰ λουστεῖ στὸ ρυάκι.

Χρυσὴ μέλισσα ξυπνᾷ
καὶ καιρὸ δὲ χάνει,
ἀπ' ἀνθὸ σ' ἀνθὸ γυρνᾷ
καὶ τὸ μέλι φτιάχνει.

Πεταλούδα πλουμιστή
ἀπὸ τ' ἄνθος βγαίνει
καὶ πετάει ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
τρισευτυχισμένη.

Κελαιδοῦνε τὰ πουλιά,
φέγγει πέρα ὡς πέρα,
πιάνουν κι' οἱ ἄνθρωποι δουλειά
στοῦ Θεοῦ τὴ μέρα.

ΑΓΙΕ-ΒΑΣΙΛΗ...

"Αγιε Βασίλη, "Αγιε Βασίλη,
βιάσου νάρθεις, σέ καρτερῶ
και τ'νομά σου ἔχω στὰ χεῖλη
και στ'όνειρό μου σέ θωρῶ.

Βλέπω βουνά ἄσπρα, χιονισμένα,
και δάση μ' ἄσπρα τὰ κλαριά
και μοναχὸ βλέπω και σένα
νὰ ὀδοιπορεῖς μὲς στὸ βορριά.

Περνᾷς ἀκούραστος στὸ χιόνι
ἀπὸ πατρίδες μακρυνές
και τ'ἀργὸ βῆμα σου τυπώνει
μακριὰ σειρὰ πατημασιές.

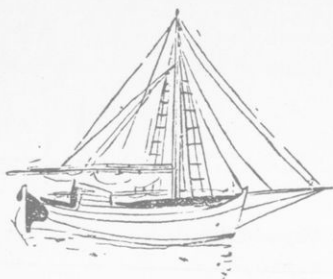
Κι' ὅταν στὴν πόλη θᾶχεις φτάσει,
θᾶναι μιὰ νύχτα σκοτεινή,
τὰ μάτια θᾶχει ὕπνος σκεπάσει
και δὲ θ' ἀκούγεται φωνή.

Μὰ ἐγὼ μονάχος θάχω μείνει
τοὺς χτύπους νὰ παραφυλῶ,
κι' ἔταν θ' ἀκούσω, στή γαλήνη,
τὸ βῆμα σου τὸ σιγαλό,

Θ' ἀνοίξω, νὰ καλοσωρίσεις
μὲς στή σκεπή μας τὴ φτωχή,
τὰ δῶρα σου νὰ μᾶς χαρίσεις
καὶ τὴ γλυκειά σου τὴν εὐχή.

"Ἄγιο-Βασίλη, "Ἄγιο Βασίλη,
βιάσου νάρθεῖς, σὲ καρτερῶ
καὶ τ' ὄνομά σου ἔχω στὰ χεῖλη
καὶ στ' ὄνειρό μου σὲ θωρῶ.

ΚΑΛΗ ΧΡΟΝΙΑ

— Τρία παραβάκια με χρυσά πανιά,
με χρυσά πανιά,
τρία παραβάκια με χρυσά πανιά
ἤρθαν τὴν αὐγούλα, τὴν πρωτοχρονιά.

— Τί καλά μᾶς φέρνουν, ἔλα νὰ μᾶς πεῖς,
ἔλα νὰ μᾶς πεῖς,
τὰ χρυσὰ καράβια με τ' ἄσπρα πανιά,
ποὺ εἶδες τὴν αὐγούλα, τὴν πρωτοχρονιά.

— Τρεῖς χρυσὲς κοπέλλες, τρεῖς ὁμορφονιές,
τρεῖς ὁμορφονιές,
εἶδα στὰ καράβια με τ' ἄσπρα πανιά
ποὺ ἤρθαν τὴν αὐγούλα, τὴν πρωτοχρονιά.

Μιὰ γλυκὰ σφυρίζει, ἄλλη τραγουδεῖ
κι' ἡ ξανθοῦλα ἡ τρίτη παίζει τὸ βιολί.

— Καὶ μὲς στὰ καράβια με τ' ἄσπρα πανιά.
ἤρθαν νὰ μᾶς φέρουν τὴν Καλὴ Χρονιά.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Τὰ οὐράνια συννεφοντυμένα
τὸ χιόνι ἐσκέπασε τὴ γῆ,
καὶ στὸ νιογέννητο ἢ Παρθένα
Παῖδί της σκύβει μὲ στοργή.

Δαντέλες οὔτε, οὔτε σεντόνια,
δὲν τοῦ στολιίζουν τὴ στρωμνή,
μόνο ἀπ' τῆς στέγης τὰ καθρόνια
κρεμᾶ ἢ ἀράχνη τὸ πανί.

Ἐυπνοῦν οἱ ἀνθρώποι εὐτυχισμένοι,
χτυπᾶ ἢ καμπάνα χαρωπή,
στὰ πέρατα, στὴν οἰκουμένη,
χαρᾶς μηνύματα νὰ πεῖ.

Τὰ οὐράνια τώρα φωτισμένα,
ἄστρο χρυσὸ στέλνουν στὴ γῆ
— καὶ στὸ νιογέννητο ἢ Παρθένα
Παῖδί της σκύβει μὲ στοργή.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΑΣΤΡΟ

"Ονειρο λάμπει άγρυπνημένο
πού άργεϊ νά τ'όβρει ή χαραυγή,
τ' άστέρι αυτό τό εύλογημένο,
πού από ψηλά φέγγει στη γή.

'Από μακρυά έχει ξεκινήσει
άπό μιá φάτνη ταπεινή,
τό χρυσό φώς του νά σκορπίσει
στην οίκουμένη πού πονεί.

Κάθε παιδάκι στά όνειρά του,
τό βλέπει άπόψε όλονυχτίς,
νά στέλνει τ' άγιο μήνυμά του
σ' όλα τά πέρατα τής γής.

ΒΡΟΧΟΥΛΑ

Βροχούλα, πού ελαφρά
στο τζάμι μου αρχινίζεις,
τ' άνθάκια τὰ ξερά
σὲ βλέπω νὰ δροσίζεις.

Ἡ χλόη λιποθυμᾷ
καὶ σένα περιμένει,
τὰ φύλλα τὰ χλωμά
ἢ στάλα σου ἀνασταίνει.

Στὸ ρυάκι τὸ νερὸ
καὶ πάλι θὰ κυλήσει,
καὶ τὸν ξερὸν ἄγρὸ
θὰ τρέξει νὰ ποτίσει.

Οἱ ἄγροὶ μὲ τὰ σπαρτὰ
κι' ἡ φύση ἢ μαραμμένη
γλυκὰ σὲ χαιρετᾷ,
βροχούλα εὐλογημένη.

ΕΚΚΛΗΣΑΚΙ

Μές στό δρομάκι πού περνῶ
τὸ κάθε βράδου-βράδου,
ἓνα ἐκκλησάκι συναντῶ
μὲ τὸ καντήλι του ἀναφτὸ
μὲς στό σκοτάδι.

Μέσα ἀπ' τῶν δένδρων τὰ κλαριά,
ποῦναι γερμένα ἐμπρός του,
μὰ συννεφιά, μὰ ξαστεριά,
τὸ βλέπω πάντα ἀπὸ μακρὰ
τὸ δειλὸ φῶς του.

Καὶ κάθε βράδου πού περνῶ,
τὸ φῶς αὐτὸ μοῦ μοιάζει
σὰν ἓνα βλέμμα φωτεινὸ,
βαλμένο ἐκεῖ ἀπ' τὸν οὐρανὸ
νὰ μᾶς κυττάζει.

Κι' ἔτσι, μέσ' ἀπὸ τὰ κλαριά
ποῦναι γερμένα ἐμπρός του,
τὸ βλέπω πάντα ἀπὸ μακρὰ
σὰ μιὰ γλυκειὰ παρηγοριά
τὸ δειλὸ φῶς του.

ΧΕΙΜΩΝΑΣ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Στὸ χωριὸ μὲ τ' ἄσπρα σπίτια
ἦρθε ἡ χειμωνιά.
Μαζευτῆκαν τὰ σπουργίτια
καὶ ζητοῦν ζεστὴ γωνιά.
Ἐξω ἀπ' τοῦ χωριοῦ τὰ σπίτια
ἦρθε ἡ χειμωνιά.

Τὰ κλαριά δὲν ἔχουν φύλλα,
σπόρος πουθενά.
Μὲς στὸ τζάκι ἀνάψαν ξύλα
κι' ἔξω τὸ πουλὶ πεινᾷ.
Τὰ κλαριά γυμνά ἀπὸ φύλλα,
σπόρος πουθενά.

Τὸ καλὸ παιδὶ θ' ἀνοίξει
τότε, τί χαρά!
καὶ τὰ ψίγουλα θὰ ρίξει
στὰ πουλάκια τὰ μικρά.
Τὸ θολὸ τζάμι θ' ἀνοίξει
τότε, τί χαρά!

Μιά καὶ δυὸ θὰ φτερουγίσουν
μέσα στὴν αὐλή,
τὴν κοιλιὰ τους νὰ γεμίσουν,
καὶ χαρούμενα πολὺ
γιὰ τὰ ξένα θὰ κινήσουν
— ὦρα τους καλή!

Ο ΜΥΛΟΣ

Εἶν' ἓνας μύλος στὸ μικρὸ
τὸ χωριουδάκι μας κεῖ κάτω,
ποὺ ὅσες φορές τότε θεωρῶ
ποτές δὲ στέκουν τὰ φτερά του.

Γυρίζει μέσα στὴ σιγή,
καὶ μέσα στὸ βαθὺ σκοτάδι,
ἀπὸ τὸ βράδυ ὡς τὴν αὐγή
κι' ἀπ' τὴν αὐγή πάλι ὡς τὸ βράδυ.

Καλόκαρδη ἢ νοικοκυρά,
τὸ σπιτικό της συγυρίζει
κι' ἓνα παιδάκι, μιὰ χαρά,
τὸ μύλο τὸ φτωχὸ στολίζει.

Τοῦ μιλωνᾶ τὸ σπιτικὸ
καθένας στὸ χωριὸ τὸ ξέρει,
πῶς δὲν ἀρνιέται ψυχικὸ
καὶ σπλαχνικὸ πάντα ἔχει χέρι.

Γι' αὐτὸ τῆ φτωχικῆ γωνιά
τῆ σκέπει τοῦ Θεοῦ εὐλογία :
Δὲν ἔχει κάμει γνωριμιὰ
Μὲ πλούτη—οὔτε μὲ δυστυχία.

ΤΑ ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΑΜΑΣ

- Έχω δυο άνθκια δροσερά,
πού κάθε κήπος τὰ ζηλεύει.
Εἶναι γαλάζια, ζωηρά:
ποιός τὸ αἶνιγμά μου τὸ μαντεύει;
- Τὰ ξέρω τ' ἄνθη σου, μαμά μου,
εἶναι τὰ μάτια τὰ δικά μου.
- Έχω κι' ἐν' ἄνθος πὸν μιλεῖ,
κοράλλινο τῶκανε ἢ φύση
καὶ μοῦ γελά καὶ μὲ καλεῖ:
ποιός τὸ αἶνιγμά μου θὰ τὸ λύσει;
- Κι' αὐτὸ τὸ ξέρω ἐγώ, μαμά μου,
εἶναι τὰ χεῖλια τὰ δικά μου.

- Καὶ στὸ λαϊμὸ κάθε στιγμῆ
φορῶ ἔν' ἀτίμητο γιορντάνι.
Θᾶχε λιγώτερη τιμῆ
κι' ἀπὸ χρυσάφι ἂν τῶχαν κάνει.
- Τὰ χέρια μου, ὅταν σ' ἀγκαλιάζουν,
τ' ὠραῖο γιορντάνι αὐτὸ σοῦ βάζουν.
- Καὶ κάτι ἄλλο ἐγὼ κρατῶ,
ποῦ καὶ λουλούδια καὶ γιορντάνι
ἂν μοῦμεναν, χωρὶς αὐτὸ
θὰ εἶχα γρήγορα πεθάνει.
- Κι' αὐτὸ τὸ κάτι τι, μαμά μου,
εἶναι, τὸ μάντεψα. ἢ καρδιά μου.

M A P Γ A P I T A

Ἡ μικρούλα ἡ μικρὴ
Μαργαρίτα
νὰ διαβάσει δὲ μπορεῖ
ἄλφα βήτα.

Στὰ ματάκια τῆς κυλᾶ
ἓνα δάκρυ,
τὸ βιβλίο τῆς πετᾶ
σὲ μιὰν ἄκρη.

Τὸ ποδάρι τῆς χτυπᾶ
καὶ φωνάζει,
τὴν κοιτάζουν τὰ παιδιὰ,
κάνουν χάξι.

Νὰ διαβάσει δὲ μπορεῖ
ἄλφα βήτα,
ἄχ! τὶ ἄταχτο παιδί
Μαργαρίτα !

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Στίχοι
Μ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ.

Μουσική
Χρ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ.

ALLEGRETTO

Μι - κρού - λα ή μι - κρή Μαργα -

mf *p leggiero*

ρί - τα νό - οϊα - βά - ση δέν μπο - ρεί άλ - φα θή - τα . Στά - μα - τὰ κια της κυ - λά έ - να δά - κρυ τό δι -

άλι - ο της πε - τὰ σέ μιάν ᾠ - κρη . Τό πο δά - ρι της χτυπά καί φω - νά - ζει , τήν κυ - τὰ ζουν τὰ παιδιὰ , μάνου

mf

χά - ζι . Νά οϊα - βά - ση δέν μπο - ρεί άλ - φα θή - τα , ἄχ ! τί ᾠ - τα - χτο παι - οἶ Μαργα - ρί - τα !

MINOX
T. 54059

ΣΤΟ ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΟ

(*Αφιερωμένο στο ηπιαγωγείο του 'Αρσακείου*)

Στό σχολειό τ' αγαπημένο,
μέ χαρά πάρα πολλή,
τό πρωτ' πρωτ' πηγαίνω,
μέ τίς φίλες μου μαζί.

Τό μικρό μου καλαθάκι
στά χεράκια μου κρατώ,
μέ ψωμάκι καί τυράκι,
νά τό φάω όταν πεινώ.

Τι ώραϊα παιγνιδάκια
παίζουμε έλο τό πρωτ',
έλα τά καλά παιδάκια
κι' ή δασκάλα μας μαζί.

Κωσταντίνος, Κατερίνα,
Μάρω, Πόλυ καί Καλλιό,
καί ή φίλη μου ή Ρήνα,
παίζουμε κυνηγητό.

Κι' όταν έρθει μεσημέρι,
τότε, τί χαρά,
έλα τά παιδιά άπ' τό χέρι,
πάμε πάλι στή μαμά.

ΚΛΩΣΣΟΠΟΥΛΑ

Τούτη μόλις τήν αύγή
ἀπ' τ' αύγά τους ἔχουν βγεῖ
τὰ πουλάκια τὰ καυμένα
κι' εἶναι τόσα δά μικρά,
σέ βελούδινα φτερά
κι' ὀλοκίτρινα ντυμένα.

Κι' ἔχουν πρώτη τους δουειά,
μόλις βγοῦνε τὰ πουλιά
καί τὸ φῶς τοῦ κόσμου ἰδοῦνε,
νά κοιτάξουν γιά φαγί,
νά σκαλίσουνε τή γῆ,
σκουληράκια γιά νά βροῦνε.

Καί ἡ κλώσσα σάν καλή
μητερούλα, στήν αὐλή
καί στὸν κῆπο τὰ πηγαίνει,
καί στὰ τέτοια αὐτὴ σοφή,
πῶς νά βρίσκουνε τροφή
τὰ ὀδηγεῖ καί τὰ μαθαίνει.

ΤΟ ΑΥΓΟ

‘Η κότα αυτή πού καμαρώνει,
μᾶς ἔκανε τὴν ὥρα αὐτή,
αὐγὸ κατάλευκο σὰν χιόνι
μὲς στὴ φωλιά της τὴ ζεστή.

Καὶ στὴν αὐλὴ τώρα γυρίζει
κι’ ἀπ’ τὴ χαρὰ της κακαρίζει.

‘Η μάνα μας θὰ τὸ σηκώσει,
καὶ θὰ τὸ βράσει στὸ νερό,
κι’ ὅταν θὰ γίνει, θὰ τὸ δώσει
στὸν ἀδελφούλη τὸ μικρό.

Κι’ ἡ κότα στὴν αὐλὴ γυρίζει
κι’ ἀπ’ τὴ χαρὰ της κακαρίζει.

Γλυκὸ σὰ μέλι εἶναι στὸ στόμα,
φρέσκο, κατάλευκο, ζεστό,
κι’ ἔχει λευκοῦ μαρμάρου χρῶμα,
— κοτούλα μου, σ’ εὐχαριστῶ !

Μὰ ἡ κότα ξένοιαστη γυρίζει
κι’ ἀπ’ τὴ χαρὰ της κακαρίζει.

ΑΥΓΗ

Ἡ ἀνατολή ἀπ' τὰ βουνὰ
φῶς χρυσαφένιο βίχνει κάτω
καὶ τὸ πουλάκι στὰ κλαριά
ἀρχίζει τὸ κελάδημά του.

Μὲς στὴ χαρούμενη αὐλή,
τὰ ὀρνίθια πάλι σεργιανοῦνε
κι' ὁ πετεινὸς μας πού λαλεῖ
πρὶν τὰ χαράματα φανοῦνε.

Στὸ περιβόλι τὸ νερὸ
στ' αὐλάκια τρέχει καὶ ποτίζει
καὶ τ' ἄλογό μας τὸ γερὸ
γύρω ἀπ' τὸ μάγγανο γυρίζει.

Κινάει για τήν αγορά
στόν ἔρμο δρόμο ἐκεῖ κάτω
τ' ἀμάξι μετὰ τὰ δροσερά
καί πράσινα λαχανικά του.

Στόν κάμπο φαίνονται λευκά
μαντήλια, δρέπανα γυαλίζουν
καί τή δουλειά τους μετὰ χαρά
καί μετὰ τραγούδια ὅλοι ἀρχίζουν.

ΑΓΑΠΗ
ΣΤΑ ΠΛΑΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Με τὴν ἀγούλα, μοναχὴ,
περνοῦσα ἀπὸ τὴν ἐξοχὴ.
Τὸ λουλουδάκι σιωπηλά,
τὰ πέταλα ἀνοιγέ ἀπαλά.

Λέω, θὰ τὸ κόψω, εἶναι σιμά μου,
νὰ τὸ καρφώσω στὴν ποδιά μου.
Μὰ ἡμερο κι' ὄμορφο ἦταν τόσο,
ποῦ δὲ μοῦ βάστηξε ν' ἀπλώσω.

Τὸ μεσημέρι, μοναχὴ,
περνοῦσα ἀπὸ τὴν ἐξοχὴ.
Κι' ἄκουσα μέσα στὸ κλαδί
τὸ τζίτζικα νὰ κελαιδεῖ.

Είπα, θ' ανέβω νά τόν φτάσω
κι' από κοντά νά τόν θαυμάσω.
Σιγά όμως πέρασα από κάτου,
μὴν πάψει τὸ κελάδιμά του.

Τὸ βράδυ βράδυ, μοναχή,
περνοῦσ' ἀπὸ τὴν ἐξοχή.
Μονάχα τοῦ ἀηδονιοῦ ἡ λαλιά
σφύριζε μὲς στὴ σιγαλιά.

Εὐλαβικὰ τὰ βήματά μου
κι' ἀγάπη γέμισε ἡ καρδιά μου
στὰ δέντρα, στὰ πουλιά, στὴν πλάση
καὶ στὸ Θεό, ποὺ τᾶχει πλάσει.

Ο ΨΑΡΑΣ

Μες στοῦ λιμανιοῦ ἀραχμένη
τὰ γαλήνια τὰ νερά,
μιὰ ψαρόβαρκα προσμένει
τὴν αὐγούλα τὸν ψαρά.

Κι' ὁ ψαράς ἀπ' τὸ καλύβι,
ποῦ προβάλλει ἀπὸ μακρὰ
καὶ στοὺς κλάδους τῆς τὸ κρύβει
μιὰ πικνόφυλλη μουριά,

ὅπου νᾶναι θὰ κινήσει,
πρὶν ὁ ἥλιος νὰ φανεῖ,
τὴ βαρκούλα του θὰ λύσει
καὶ θ' ἀπλώσει τὸ πανί.

Θ' ἀρμενίζει ὅλη τὴ μέρα,
μὲ τὴ βάρκα στ' ἀνοιχτά,
καὶ ὁ νοῦς του ὅλο πέρα,
στὸ καλύβι θὰ πετᾷ.

Βράδου βράδου θὰ γυρίσει,
ὦ χαρούμενη στιγμή,
καὶ τὰ ψάρια θὰ πουλήσει,
τῶν παιδιῶν του τὸ ψωμί.

ΒΡΑΔΥΝΗ ΓΑΛΗΝΗ

Χρυσοφέγγει σάν ημέρα
τὸ φεγγάρι στὴ βραδιά
καὶ στὸ φύσημα τοῦ ἀγέρα
σιγο γέρνουν τὰ κλαδιά.

Πέρα κεῖ, γυρίζει ὁ μύλος
τὰ φτερά του τ' ἀνοιχτά,
κι' ὁ πιστός δὲν παύει ὁ σκύλος
κάθε τόσο ν' ἀλυχτᾷ.

Στ' οὐρανοῦ τὰ μαῦρα πλάτια,
τ' ἄστρα σιγοπερπατοῦν,
τρεμοσβύνουν, καὶ σὰ μάτια
νυσταγμένα ἀνοιγοκλειοῦν.

Μές στὸν κῆπο οἱ γερμένοι
κρίνοι ἔχουν κοιμηθεῖ,
καὶ γαλήνη μαγεμένη
παντοῦ γύρω ἔχει ἀπλωθεῖ.

Κι' ἀπὸ τῆ γαληνεμένη
τῶν ἀνθρώπων τὴν ψυχὴ,
σιωπηλὰ λές κι' ἀνεβαίνει
στὸ Θεὸ μιὰ προσευχή.

ΕΚΚΛΗΣΑΚΙ ΣΤΟ ΒΟΥΝΟ

Στὸ μικρὸ τὸ βουναλάκι
μὲ τὰ πεῦκα τὰ ψηλά,
λάμπει τ' ἄσπρο ἐκκλησάκι,
ποῦ τὸ ἔχτισε ἡ γιαγιά.

Τοῦ καλοῦ Θεοῦ τὸ μάτι,
τοῦ παποῦ μας ἡ ψυχὴ,
πρὸς τῆς θάλασσας τὰ πλάτη
ἀγναντεύει καὶ θωρεῖ.

Δυὸ ψυχῆς ἀπὸ κεῖ πάνω
μᾶς κοιτάζουν μὲ στοργή,
βλέπουν κάθε τι ποῦ κάνω
καὶ μᾶς στέλνουν τὴν εὐχή.

— Ἐκκλησάκι εὐλογημένο,
κάτασπρο καὶ καθαρὸ,
Κυριακὴ πρωτὶ ἀνεβαίνω
νὰ φιλήσω τὸ σταυρὸ

καὶ νὰ πάρω εὐλογία,
τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ παποῦ,
νὰ τὴν ἔχω προστασία
στὴ ζωὴ μου, καὶ παντοῦ.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΝΕΡΟΥ

— Νεράκι καθαρό,
στο διάφανο ποτάμι,
μοῦ λές, νὰ σὲ χαρῶ,
τὸ δρόμο ποῦχεις κάμει ;

— Κινάω ἀπ' τὸ βουνὸ
τὸ χιονοσκεπασμένο,
ποτίζω τὸ στεγνὸ
λειβάδι, ἔθε διαβαίνω.

Στις πράσινές μου ὀχτιές,
ποτίζω τὸ χορτάρι,
καὶ τίς ψηλές ἰτιές
καὶ τὸ φτωχὸ θυμάρι.

Πετοῦν σ' ἐμὲ νὰ πιοῦν
μὲ δίψα τὰ πουλάκια,
καὶ παίζουν καὶ γελοῦν
χαρούμενα παιδάκια.

— Ποτάμι καθαρὸ,
νεράκι κρυσταλένιο,
σοῦ εὐχόμαστε καλὸ
ταξίδι εὐλογημένο.

ΤΟ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΣΠΙΤΑΚΙ

Κεῖ πέρα, κάτω ἀπ' τὸ βουνό,
τὸ μακρυνὸ καὶ δασωμένο,
ἓνα σπιτάκι ταπεινὸ
εἶναι χτισμένο.

Τὰ παραθύρια τὰ παλιὰ
πυκνὸς κισσὸς τὰ στεφανώνει,
κάτω ἀπ' τὴ στέγη ἔχει φωλιά
τὸ χελιδόνι.

Πατέρας, μάνα καὶ παιδιά,
παιδιά καλὰ καὶ προκομένα,
περνοῦνε μὲ καλὴ καρδιά
κι' εὐτυχισμένα.

Γιὰ τὴ δουλειὰ φεύγουν οἱ γιοί,
τὸ σπίτι ἢ μάνα συγυρίζει,
κι' ὁ γέρος τ' ἄνθη του στὴ γῆ
πάντα φροντίζει.

“Όλοι μαζί, τὴν Κυριακὴν,
πηγαίνουν, σὰ χτυπᾶ ἡ καμπάνα
στὴν Παναγιὰ ποῦναι πῶς κεῖ,
δεύτερη μάνα.

Δὲν ἔχουν πλούτη οὔτε φλωριά,
δὲν κατοικοῦνε σὲ παλάτι,
μὰ ἔχουν πάντα τὴν καρδιά
χαρὰ γεμάτη.

Κι' ὅσοι στὰ πλούτη βουτηχτοὶ
δὲν ξέρουν ποῦ νὰ τὰ ξεδεύουν,
στιγμὲς στιγμὲς θαρρῶ κι' αὐτοὶ
θὰ τοὺς ζηλεύουν.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΓΙΑ Τ' ΑΣΤΕΓΑ ΠΑΙΔΙΑ

Στὸ μαλακὸ κρεβάτι μου,
λευκὸ μου προσκεφάλι,
τί ὄμορφα ποῦναι ἀπάνω σου,
νὰ γέρνω τὸ κεφάλι,

τὴν ὥρα, ποὺ ἔξω ἢ βροχὴ
λυσσᾶ κι' ὄλοι οἱ ἄνεμοι,
— κι' ἄχ, πῶς φοβᾶται ἡ μικρὴ
καρδούλα μου καὶ τρέμει !

Μὰ ξέρω, Θεέ μου, πῶς ἄλλοῦ
κι' ἄλλα παιδάκια θᾶναι
ποὺ πεινασμένα καὶ γδυτὰ
κι' ἔρημα θ' ἀγρυπνᾶνε,

καὶ ποῦ δὲ θάχουν μαλακὸ
κι' ὀλάσπρο προσκεφάλι,
τὸ νυσταγμένο καὶ βαρὺ
νὰ γείρουνε κεφάλι.

Ἄχ, κάνε, Θεέ μου, στὸ ἐξῆς,
σ' ὅλη τὴν οἰκουμένη,
παιδι ὄρφανὸ κι' ἀστέγαστο
κανένα νὰ μὴ μένει.

Κι' ὅπου δὲν ἔχουν τὰ φτωχά,
νὰ γείρουν τὸ κεφάλι,
στέλνε μὲ τ' ἀγγελούδι σου
κι' ἀπῶνα προσκεφάλι.

ΠΟΥΛΑΚΙ ΤΟΥ ΧΕΙΜΩΝΑ

Μές στο κρύο, έξω απ' τὸ σπίτι,
ξένο πέταξε σπουργίτι.

Φύλλο, σπόρος πουθενά,
πῶς κρυώνει καὶ πεινᾷ !

Τὸ παράθυρο θ' ἀνοίξω,
δυὸ σπειράκια νὰ τοῦ ρίξω.

— Ἔλα μέσα δῶ, πουλί,
ζεστασιὰ θὰ βρεῖς πολλή.

Δὲν ἀκούει, μόνο τσιμπάει
δυὸ σπειράκια καὶ πετάει.

— Ταξιδιάρικο πουλί,
πέταξε, ὦρα σου καλή.

ΤΟ ΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

“Όλο τὸ σπῖτι φωτισμένο
κι’ ὄλων χαρούμενη ἡ ψυχὴ
ὅταν τὸ τρισευλογημένο
γέλιο τῆς μάνας ἀντηχεῖ.

Μὰ ὅταν ἔχει κάποια λύπη
κ’ ἡ ὄψη τῆς εἶναι σκοτεινὴ,
ἀπ’ τὸ σπιτάκι πάντα λείπει
κάθε χαρὰ του ἀληθινή.

Γι’ αὐτὸ κι ἐμεῖς ὅ,τι μπορούμε
κάνουμε κι’ ὅ,τι μᾶς περνᾷ,
τὸ γέλιο νὰ μὴ στερηθοῦμε
τῆς μάνας, τῆ χρυσῆ χαρὰ!

ΒΡΑΔΥ

Φεγγαράκι απ' τὸ βουνὸ
χρυσαφένιο βγαίνει
καὶ ψηλά στὸν οὐρανὸ
σιγαλὰ ἀνεβαίνει.

Μὲς στὸν κῆπο, στὴν αὐλὴ
φῶς λευκὸ σκορπίζει
καὶ τὰ λούλουδα φιλεῖ
καὶ τ' ἀποκοιμίζει.

Μὲς στὴν ἤσυχη φωλιά
ποὺ κοιμᾶται, μπαίνει
καὶ χαϊδεύει τὰ πουλιά
καὶ σιγὰ διαβαίνει.

Ύστερα, τοῦ φεγγαριοῦ
τ' ἀγρυπνο τὸ μάτι
φέγγει πάνω στοῦ παιδιοῦ
τὸ λευκὸ κρεβάτι.

Τὸ παιδάκι τ' ἀγαπᾷ
τὸ χρυσὸ φεγγάρι,
κι' ἔστειλε ὄνειρά γλυκὰ
στ' ἄσπρο μαξιλάρι.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΓΡΥΛΛΟΥ

Κρί κρί, κρί κρί,—ή φωτιά φουντώνει,
έξω βορριάς και πέφτει χιόνι.

Μά μέσα δώ ή ζεστή γωνιά
διώχνει μακριά την παγωνιά.

Κρί κρί, κρί κρί,—τό φτωχό κλαίει,
έξω χωρίς ψωμί και στέγη.

Μά μέσα δώ ή ζεστή γωνιά
διώχνει μακριά την παγωνιά.

Κρί κρί, κρί κρί,—έξω στον άερα,
εϊν' όρφανά, χωρίς μητέρα.

Μά μέσα δώ ή ζεστή γωνιά,
διώχνει μακριά την παγωνιά.

Κρί κρί,—πὲς στὸ φτωχὸ ποὺ κλαίει,
νάρθεῖ νὰ βρεῖ ψωμί καὶ στέγη
δῶ μέσα, ποὺ ἡ ζεστὴ γωνιά
διώχνει μακριὰ τὴν παγωνιά.

Κρί κρί, κρί κρί,—φτωχὴ ὀρφανούλα,
ἔλα, θὰ βρεῖς γλυκειὰ μανούλα,
δῶ μέσα, ποὺ ἡ ζεστὴ γωνιά
διώχνει μακριὰ τὴν παγωνιά.

ΚΑΡΑΒΑΚΙ ΠΟΥ ΓΥΡΙΖΕΙ ΑΠΟ ΤΑ ΞΕΝΑ

Με τοῦ δειλινοῦ τὸ θάμπος,
καραβάκι, караβάκι,
μὲς στὸ ἔρημο ἀκρογιαλί,
σὲ προσμένει ἓνα παιδάκι.

Μὲ περήφανη τὴν πλώρη
καὶ μὲ τὰ πανιά ἀπλωμένα,
ἔμπα μέσα στὸ λιμάνι,
καραβάκι ἀπὸ τὰ ξένα.

Φέρε τὴ χαρὰ καὶ πάλι
στὴ φαμίλια τὴ θλιμένη,
φέρε θησαυροὺς καὶ χάρες
στὸ παιδί πού σὲ προσμένει.

Εὐλογία Θεοῦ τ' ἀγέρι,
πού φουσκώνει τὰ πανιά σου
κι' ἀπ' τὰ μακρινὰ τὰ μέρη
σὲ γυρίζει στὴ φωλιά σου.

Η ΦΩΛΙΑ

Έχουνε φύγει τὰ πουλιά,
σὲ μακρυνὰ πᾶνε ταξείδια
κι' ἔμεινεν ἔρημη ἡ φωλιά
κάτω ἀπ' τὰ κεραμίδια.

Μὰ ἐμεῖς μὲ κάθε προσοχὴ
τήνε φυλάμε, μὴ χαλάσει,
γιατὶ σὲ λίγο ἡ ἐποχὴ,
ποὺ τὰ πουλιά γυρνοῦν, θὰ φτάσει.

Τότε καὶ πάλι τὰ πουλιά
ἀπὸ τὰ ξένα θὲ νάρθοῦνε,
καὶ τὴ φωλιά τους τὴν παλιά
κάτω ἀπ' τὴ στέγη μας θὰ βροῦνε.

Θὰ στήσουν κεῖ τὸ σπιτικό
καὶ σὰν παλιοί, καλοὶ μας φίλοι,
μ' ἓνα κελάδημα γλυκὸ
θὰ τραγουδοῦν ἀυγὴ καὶ δεῖλι.

Η ΒΑΦΤΙΣΤΙΚΙΑ

Στὸ χωριό, τὸ Καρπενήσι
ἔχω τσέλιγκα κουμπάρο.
Μιά μικρὴ τοῦχω βαφτίσει,
τὴν πεντάμορφη τὴ Μάρω.

Στὸ βουνὸ εἶναι ἀναθρεμένη
καὶ στὰ ἔλατα ἀπὸ κάτου.
Πῶς προκόβει κι' ὀμορφαίνει
τῶχει ὁ τσέλιγκας χαρά του.

Τί δουλειὰ νὰ πρωτοκάνει :
Τὸ ψωμί στὸ γάστρὸ ψένει,
κλεῖ τὰ πρόβατα στὴ στάνη,
κουβαλεῖ νερὸ καὶ πλένει.

Τί κοπέλα προκομένη,
τ'όχει ή στάνη ήλη καμάρι,
δέν είχε άλλοτε ιδωμένη
τέτοια προκοπή και χάρη !

Τέτοια προκοπή και χάρη
στή Μαριώ έχει χαρίσει
τò βουνò και τò θυμάρι
κι' ή ζωή έξω στη φύση.

NANI

Νάνι τὸ παιδάκι, νάνι,
στά ματάκια ὁ ὕπνος φτάνει
κι' ἡ κατάλευκη σελήνη
στή λευκή του πέφτει κλίνη.
Νάνι τὸ παιδάκι, νάνι,
στά ματάκια ὁ ὕπνος φτάνει.

Γέρνουν κάτω ἀπ' τὴ σελήνη
ν' ἀποκοιμηθοῦν οἱ κρίνοι
κι' ἔχουν πάψει πιά τ' ἀηδόνια
τὸ κελάδημα στά κλώνια.
Γέρνουν καὶ κοιμοῦνται οἱ κρίνοι
κάτω ἀπ' τὴ λευκὴ σελήνη.

Νάνι τὸ παιδάκι, νάνι
στά ματάκια ὁ ὕπνος φτάνει.
Στὸ χιονάτο του σεντόνι
φῶς λευκὸ ἡ σελήνη ἀπλώνει.
Νάνι τὰ πουλιά κι' οἱ κρίνοι,
τὰ ματάκια ὁ ὕπνος κλείνει.

NANI

Στίχοι
Μ. Δ. ΣΤΑΞΙΝΟΠΟΥΛΟΥ.

Μουσική
ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Berceuse.

1. Νά.νι τὸ παι.δά.κι, νά.νι, στὰ μα.τά.κισὸ ὕ.πνος φτά.νει
2. Γέρ.νουν κά.τω ἀπ'τὴ σε. λή.νι ν'ά.πο.κοι.μη.δοῦν οἱ κρί.νοι

p
sempre leggero, molto tranquillo e legato

Κί.η κα.τά.λευ.κή σε. λή.νι στὴ λευ.κῆ του πέ.φτει κλί.νι. Νά.νι τὸ παι.δά.κι, νά.νι,
Κί.ἔ.χουν πά.ψει τ'ά.νι δό.νισα τὸ κε.λά.δη.μα στὰ κλώ.νια. Γέρ.νουν καὶ κοι.μοῦν ταῖοι κρί.νοι

στὰ μα.τά.κισὸ ὕ.πνος φτά.νει. Νά.νι τὸ παι.δά.κι, νά.νι, στὰ μα.τά.κισὸ ὕ.πνος
κά.τω ἀπ'τὴ λευ.κῆ σε. λή.νι.

φτάνει Στό χιόνι το του σεν. τό. νι φως λευκή σε. λή. νηά. πλώ. νει, Νά. νι τὰ πουλιά κί. οί
 κρί. νι τὰ μα. τὰ κιά. ού. πνος κλείνει... Νά. νι... Νά. νι...

pp ppp pppp

ΠΙΚ
 ΠΡΕΙΤΕΡ

ΦΕΓΓΑΡΑΚΙ

Φεγγαράκι πλανεμένο,
άμαθο, ξεγελασμένο,
τρέχει πίσω από τὸ τραῖνο!

Μὲ τί φόβο, μὲ τί βιάση,
τρέχει, τρέχει νὰ προφτάσει
καὶ τὸ τραῖνο νὰ περάσει.

Τρέχει, τρέχει καὶ τὸ τραῖνο,
βιαστικὸ καὶ θυμωμένο
γιατὶ εἶν' ἀργοπορημένο.

Φεγγαράκι πλανεμένο,
άμαθο ξεγελασμένο,
παραβγαίνει μὲ τὸ τραῖνο!

Κι' ὅλο τρέχει, σὰν παιδάκι,
τὸ κουτὸ τὸ φεγγαράκι.

ΠΥΓΟΛΑΜΠΙΔΑ

Τώρα πού ἤρθε πιά τὸ βράδυ,
φωτεινὴ πυγολαμπίδα,
τοῦ φωτός σου τὴν ἀχτίδα
ρίχνε μὲς στὴ σκοτεινιά.

Φέγγε γιὰ τὸ λουλουδάκι,
πού στὸν κῆπο μέσα ἀνοίγει
καὶ τὰ φύλλα ξετυλίγει
γιὰ νᾶναι ἔτοιμο ταχιά.

Φέγγε καὶ γιὰ τὴν ἀράχνη,
τὸ πανάκι τῆς πού ὑφαίνει,
σιωπηλὴ καὶ προκομμένη
στὸ σκοτάδι τὸ βαρὺ.

Φέγγε γιὰ τὸ ποντικᾶκι,
πού δὲν ἔχει ἀκόμη φάει,
καὶ στὰ στάχια τριγυρνᾷ
τὸ φαί του γιὰ νά βρεῖ.

Φέγγε και για τὸ μαμούνι,
πού σιγά-σιγά βουτίζει
και στοὺς θάμνους φτερουγίζει
και στοὺς ἴσκιους τριγυρνᾷ.

Τέλος, μέσα στὸ σκοτάδι,
φέγγε και για τὸ διαβάτη,
πού σιγά ἀπ' τὸ μονοπάτι
στὸ σπιτάκι του γυρνᾷ.

Τώρα πού ἦρθε πιά τὸ βράδυ,
φωτεινὴ πυγολαμπίδα,
τοῦ φωτός σου τὴν ἀχτίδα
ρίχνε μὲς στὴ σκοτεινιά.

ΤΣΙΓΓΑΝΟΠΟΥΛΟ

Σάν τὰ πουλιά, ἔξω στὸν ἀέρα,
τρέχει ἐλεύθερο, ἕλη μέρα.

Ἄπὸ τῆ μιὰ στὴν ἄλλη χώρα,
ἥλιος καὶ φῶς—βορριάς καὶ μπόρα.

Χαρούμενο καὶ ξαφνισμένο,
σάν τὸ πουλάκι τ' ἀγριεμένο.

Στρωμνὴ δὲν ἔχει, μήτε σπίτι,
φτωχούλι κι' ἄστεγο σπουργίτι.

Μὰ ἔχει χαρά, χαρὰ δική του,
τὴν ταξιδιάρικη ζωὴ του.

ΒΡΑΔΥ ΣΤΗ ΓΕΙΤΟΝΙΑ

Μές στὴ γειτονιά
πέφτει ἡ σκοτεινιά,
σβύνει καὶ θαμπώνει πιά τὸ δεῖλι,
καὶ τὴν ὥρα αὐτῆ,
ἢ γιὰγιά πιστῆ,
στὴν εἰκόνα ἀνάβει τὸ καντήλι.

Ἔφτασε ἡ βραδυά,
Τώρα τὰ παιδιὰ
ἀπὸ τὰ παιγνίδια κουρασμένα,
ἔχουν σκορπιστεῖ
κι' ἔχει μαζευτεῖ
μέσα στὸ σπιτάκι του καθένα.

Μές στὸ σιωπηλὸ
βράδυ, ἓνα δειλὸ
φῶς φωτáει σὲ κάθε παραθύρι
κι' ὅλα τὰ μικρὰ
σπίτια, μὲ χαρά,
τὸν καλὸ προσμένουν νοικοκύρη.

ΤΥΦΛΟΜΥΓΑ

Μ' ένα άσπρο μαντηλάκι
σου δέσανε τὰ μάτια,
και σ' έστειλαν, μικρούλα,
νά βρείς τὸ ριζικό σου.

Τάκ, τάκ, οί δυὸ πετροῦλες
τριγύρω σέ φωνάζουν
και ψάχνεις και δὲ βρίσκεις,
μικρή, τὸ ριζικό σου.

Τάκ, τάκ, ἔλο τὸ δείλι,
παραπατᾶς, μικρούλα,
και γύρω ὁ ἥλιος λάμπει
και σὺ εἶσαι στὸ σκοτάδι.

Μ' ένα λευκὸ μαντήλι
μᾶς ἔδεσαν τὰ μάτια
και μᾶς ἀφῆσαν ἔλους
τὴ μοίρα μας νά βροῦμε.

Τάκ, τάκ, ό ήλιος λάμπει
κι' όλοϋθε μᾶς καλοϋνε
καί μεῖς παραπατοϋμε,
στο φῶς καί στο σκοτάδι.

Κι' ός ότου τό μαντήλι
σοϋ λύσουν άπ' τά μάτια,
μικρούλα, θᾶναι βράδυ
κι' άληθινό σκοτάδι.

Κι' ός ότου τό μαντήλι
μᾶς λύσουν άπ' τά μάτια,
θᾶναι οί καιροί σωσμένοι
κι' ή μοίρα ξοφλημένη.

ΤΟ ΡΟΔΟ

Ρόδο, πού ή άνοιξη σε φέρνει,
μόλις σε ιδούμε άνοιγμένο,
κι' ή ύψη σου άρχινά νά γέρνει
μέ χρώμα πιά ξεθωριασμένο.

Κλαῖμε, θωρώντας τή γλυκειά σου
τήν ύψη, πού ήσυχα πεθαίνει,
κι' όμως, κι' άν έσβυσε ή θωριά σου,
κάποια εύωδιά πίσω σου μένει.

Κι' ό καλός άνθρωπος μιá μέρα
τά κουρασμένα μάτια κλείνει,
πεθαίνει, φεύγει, μά έδω πέρα
τή Φήμη για εύωδιά του άφίνει.

ΜΑΘΗΤΡΙΟΥΔΑ

Με τή μικρή σάκα στο χέρι,
μέ τήν ποδίτσα της τή μαύρη
καί μέ τήν άσπρη τραχηλιά,

μιά τόση δά μελαχρινούλα,
ποῦναι μικρούλα, μοναχούλα,
καί πάει στό κρύο βιαστικά.

Μέσα στή σάκα ἔχει μιὰ πλάκα,
ἕνα κοντύλι, ἕνα βιβλίο
καί ζωγραφιές, καί ζωγραφιές.

Εἶναι πρῶτῃ καί κάνει κρύο
κι' εἶν' ἡ ποδίτσα της ψιλή,
καθῶς πηγαίνει στό σχολεῖο.

Μιά τόση δά μελαχρινούλα,
ποῦναι μικρούλα, μοναχούλα,
καί πάει στό κρύο βιαστικά.

Φρόνιμη κι' ἤσυχη διαβαίνει,
μέ τήν ποδίτσα τή βαμένη
καί μέ τήν άσπρη τραχηλιά.

ΒΑΡΥΧΕΙΜΩΝΙΑ

Στὰ ψηλά βουνά χιονίζει,
στην αὐλή μας ψιχαλίζει.

Ὦ, τί κρύο τσουχτερό,
χιόνι ρίχνει καὶ νερό.

Τὰ κλαριά γυμνά ἀπὸ φύλλα
καὶ στὸ τζάκι καὶν τὰ ξύλα.

Νέφη πέφτουν χαμηλά
καὶ τὰ τζάκια εἶναι θολά.

— Ἐξω ἡ πόρτα νὰ σφαλῖσει,
καὶ κανεὶς μὴν ξεμυτίσει.

Αὔριο πάλι μὲ καλό,
μὲ λιακάδα, στὸ σκολεϊό.

Η ΠΙΣΤΗ

Ένα σπιτάκι λαχταρῶ
χτισμένο στοῦ βουνοῦ τῆ ράχη,
καὶ γύρω γύρω δροσερὸ
περιβολάκι θέλω νάχει.

Νὰ τὸ σκαλίζω τὴν αὐγή,
νὰ τὸ ποτίζω κάθε δεῖλι,
καὶ μὲ τοῦ κήπου μου τῆ γῆ
σὰ δυὸ καλοὶ νάμαστε φίλοι.

Τέτοιο σπιτάκι λαχταρῶ,
καὶ καῦμὸ τῶχω ν' ἀποχτήσω,
καὶ στὴν πατρίδα, μὲ καιρὸ,
σὰ θὰ γυρίσω, θὰ τὸ χτίσω.

Κι' ἂν δὲ μπορέσω, κι' ἂν δὲ βρῶ
ποῦ νὰ τὸ χτίσω, —στὸ μυαλό μου
τὸ χτίζω, καὶ μὲ τὸν καιρὸ,
θὰ γίνει ἀλήθεια τ' ὄνειρό μου.

ΕΥΧΗ

Στή μικρή Φαίδρα Θηβαίου

Σάν ένα λουλουδάκι,
πού άνθίζει στὸν ἀγρό,
γλυκύτατο παιδάκι,
πού σ' ἔχουν θησαυρό,

μέ τὴν γλυκειὰν αὐγούλα
ξυπνάς καὶ κελαϊδεῖς
καὶ φέρνεις στὴ μανούλα
τὸ φῶς τῆς χαραυγῆς.

Σάν τὸ μικρὸ σπουργίτι
μέ τ' ἀλαφρά φτερά,
στὸν κῆπο καὶ στὸ σπίτι
πετᾶς ὄλο χαρά.

Κ' ἔτσι καθὼς βλασταίνει
βλαστάρι στὸ κλαρί,
νάχεις εὐλογημένη
ζωὴ καὶ προκοπή.

ΚΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ

Νάχεις τὸν ἥλιο στὴν καρδιά σου,
κι' ἄς βρέχει ἀπ' ἔξω κι' ἄς χιονίζει.
Στὴ λύπη καὶ στὴ μοναξιά σου
ὁ ἥλιος αὐτὸς θὰ σὲ φωτίζει.

Τραγοῦδι ξένοιαστο στὰ χεῖλη
νάχεις, σὰν τὰ πουλιά στὰ δάση,
κι' ἔτσι, ὅ,τι ἡ Μοῖρα σου κι' ἂν στείλει
θὰ ξεχάστεϊ καὶ θὰ περάσει.

Καρδιά καλὴ νὰ μὴ σοῦ λείπει
γιὰ τὰ ὄρφανά, τὰ πονεμένα.
Μαζί τους τὴ χαρά, τὴ λύπη
πρέπει νὰ τάχεις μοιρασμένα.

Ἔχε τὸν ἥλιο στὴν καρδιά σου
κι' ἓνα τραγοῦδι πάντα σφύρα,
ἐλπίδα καὶ παρηγοριά σου,
καλὸ ἢ κακὸ σοῦ στείλει ἡ Μοῖρα.

Ο ΚΥΡ-ΗΛΙΟΣ

- Πές μου, κυρ-Ήλιε, νά χαρεῖς,
πές μου, ποῦ πᾶς νά κοιμηθεῖς
ὅταν ἀπλώνεται ἡ βραδυὰ
κι' ὁ ὕπνος πέρνει τὰ παιδιά ;
- Νά κοιμηθῶ ; κι' ἔχω καιρό ;
Τὰ μάτια ἐγὼ στιγμή δὲν κλείνω
καὶ σὰν καντήλι λαμπερὸ
στὴ γῆ τὸ φῶς μου πάντα χύνω.
- Πές μου, κυρ-Ήλιε, ἀν ἀγαπᾶς,
τότε, ποῦ πᾶς καὶ ξενοχτᾶς,
ὅταν ἀπλώνεται ἡ βραδυὰ
κι' ὁ ὕπνος πέρνει τὰ παιδιά ;

— Τὸ βράδῳ ποὺ κοιμᾶστε σεῖς,
ἀλλὰ παιδάκια ἐγὼ φωτίζω,
σὲ μακρινὲς χῶρες τῆς γῆς,
κι' ἐκεῖ καινούργια μέρα ἀρχίζω.

— Πές μου, κυρ-Ἥλιε, ἀν ἀγαπᾶς,
τόσο μακριά μας ἀφοῦ πᾶς,
καμμιά φορὰ μὴν ξεχαστεῖς
καὶ πιά σὲ μᾶς δὲν ξαναρθεῖς;

— Ἔνοια σου, κι' εἶμαι ταχτικός.
Τὴν νύχτα ἐκεῖ ἔταν πρέπει ἀφίνω,
καὶ πάντα ὀλόλαμπρος, πιστός,
ἐδῶ ἢ ἐκεῖ, τὸ φῶς μου χύνω.

Η ΚΥΡΑ - ΣΕΛΗΝΗ

Αυτή ή γριά κυρά-Σελήνη
αδιάκριτη έχει γίνει
και περιέργη πολύ.
Τò σκοτάδι ήταν σιμώνει
και τὰ δίχτυα της άπλώνει
γύρω ή νύχτα ή θολή,

Τò ματάκι της αρχίζει
πονηρά νά λαμπυρίζει
μές στα νέφη τὰ λευκά,
και κοιτᾶ, μέσ' άπ' τὰ βάθη
τοῦ οὐρανοῦ νά ιδεῖ, νά μάθει
τῶν παιδιῶν τὰ μυστικά.

Μέ τὰ μάτια τεντωμένα,
κατεβαίνει στα κλεισμένα
παραθύρια για νά ιδεῖ,
και κοιτᾶ άπ' τή χαραμάδα,
για νά μάθει αν φρονιμάδα
έχει τὸ μικρὸ παιδί.

Κι' αν ιδεῖ καμμιά άταξία,
τότε μέσ στην ήσυχία
τῆς νυχτὸς και τῆ σιωπῆ,
στα κατάλευκα τὰ νέφη
βιαστική πάλι επιστρέφει,
στο Θεὸ νά τὴν εἰπεῖ.

Ο ΨΕΥΤΗΣ ΚΥΝΗΓΟΣ

(Κατὰ τὸ Ἀγγλικὸ)

- Δύο, τέσσαρα, ἕξι, ὀχτώ,
λαγὸ πιάνω ζωντανό.
Ἐπὶ τὸ λαιμὸ τὸν δένω
κι' ὅπου θέλω τὸν πηγαίνω.
- Τί λές! Τέτοιο κυνηγὸ
δύσκολο νὰ ξαναἰδῶ!
καὶ ποῦ τὸν ἔχεις δεμένο,
νὰ τὸν ἰδοῦμε τὸν καυμένο ;
- Νὰ σοῦ πῶ, τὸ δαχτυλάκι
μοῦ τσιμποῦσε τὸ μικρό,
καὶ τὸν λύνω, στὸ θυμὸ μου,
καὶ τὸν στέλνω στὸ καλό...

ΤΡΥΦΕΡΟ ΜΠΟΥΚΕΤΟ

Σὲ κάθε ἀνθὸ ποῦχω συνάξει
κ' ἀπόνα ἀπίθωσα φιλί :
μπουκέτο ἀπὸ φιλιὰ ἔχω φτιάξει
γιὰ τὴν μαμά μου τὴν καλή!

Κρυφὰ λογάκια ἔχω μιλήσει
σὲ κάθε ἀνθοῦ μου τὴν καρδιά,
νὰ τῆς τὰ πει ὅταν θὰ σκορπίσει
τὴν ὁμορφὴ του μυρωδιά.

Τὸν νοιώθουν τὰ τριαντάφυλλά μου
τὸ λόγο μου τὸν τρυφερό,
καὶ θὰ τὸ ποῦνε στὴ μαμά μου
πόσο γι' αὐτὴνε λαχταρῶ.

Σὲ κάθε ἀνθὸ ποῦχω συνάξει
κ' ἀπόνα ἀπίθωσα φιλί :
μπουκέτο ἀπὸ φιλιὰ ἔχω φτιάξει
γιὰ τὴν μαμά μου τὴν καλή.

Ο ΘΥΡΩΡΟΣ

(τοῦ Αισώπου)

Ὁ πετεινὸς ἔπιασε φίλο
τοῦ διπλανοῦ σπιτιοῦ τὸ σκύλο

Καὶ πᾶν μαζί πεζοπορία
γιὰ κάποια ξένη πολιτεία.

Στὸ δρόμο πῆρε νὰ βραδυάσει
καὶ σ' ἓνα δέντρο κάνουν στάση.

Κούρνιασε ὁ ἓνας στὰ κλαριά του
κι' ὁ ἄλλος πλάγιασε ἀπὸ κάτου.

Σώνεται ἡ νύχτα καὶ χαράζει
κι' ἀρχίζει ὁ πετεινὸς νὰ κράζει.

Κι' ἡ ἀλεπού ἀπ' τὴ φωλιά της
τρέχει κουνώντας τὴν οὐρά της :

—Πουλί μου, πῶς σ' αὐτὰ τὰ μέρη ;
Κατέβα, δώσε μου τὸ χέρι.

Κι' ὁ πετεινὸς τῆς δείχνει κάτου,
ποῦ ὁ σκύλος τέντωνε τ' αὐτιά του :

—Ἄν θές νὰ μπεῖς στὸ σπιτικό μου,
ν' ἀποταθεῖς στὸ θυρωρό μου.

ΕΚΚΛΗΣΟΥΛΑ

Τὴν ἐκκλησοῦλα τὴ μικρὴ,
πονετικὰ ποῦχε γνωρίσει
κάθε μας μέρα θλιβερή,
τὴν ἐκκλησοῦλα τὴ μικρὴ
τὴν ἔχουν τώρα πιά γκρεμίσει!

Δίχως πολύχρωμα γυαλιά,
καὶ χρυσοστόλιστες κολόνες,
παρηγοριᾶς ἦταν φωλιά
μὲ τὰ καντήλια τὰ παλιά,
μπροστὰ στίς γνώριμες εἰκόνες.

Κι' ἀξέχαστη εἶναι ἡ ταπεινὴ
καὶ φτωχικὴ τῆς καμπανούλα,
ποῦ μᾶς καλοῦσεν ὀρθρινὴ
μὲ τὴ λεπτὴ τῆς τῆ φωνὴ
στὴ γκρεμισμένη πιά ἐκκλησοῦλα.

Μά μιὰ ἐκκλησιά τώρα λαμπρή
στὴν ἴδια θέση ἔχουνε χτίσει,
ποὺ μοιάζει σὰ νὰ καρτερεῖ,
δλη χρυσάφι καὶ κερὶ,
νάρθει ὁ παπὰς νὰ λειτουργήσει.

Ἔχει πολύχρωμα γυαλιὰ
καὶ πολυέλαιους στὴ μέση—
μὰ δὲν ξεγνοῦμε τὴν παλιά,
παρηγοριᾶς ποὺ ἦταν φωλιὰ
κι' ἔλους μας τόσο εἶχε πονέσει.

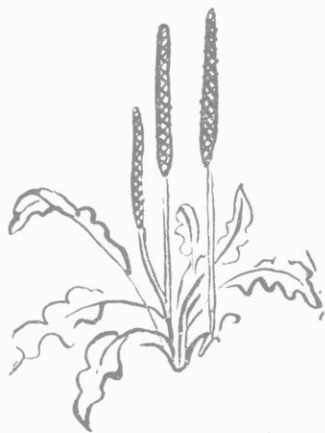

ΑΔΕΛΦΩΣΥΝΗ

- Μάνα, εἶν' ἓνα ἄλογο στὴν πόρτα
καὶ περιμένει καὶ ζητᾶ.
- Γρήγορα, βρώμη πήγαινε του,
γιατὶ δὲν κάνει νὰ πεινᾷ.

- Ἄλογο, τοῦ καλοῦ Θεούλη,
πές του, σὰν πᾶς,
πὼς δὲ σ' ἀφίσαμε ἀπ' ἔξω
ἀπὸ τὴν πόρτα νὰ πεινᾷς.

- Μάνα, εἶν' ἓνα παιδὶ στὴν πόρτα
καὶ περιμένει καὶ ζητᾶ
- Ψωμί καὶ γάλα πήγαινε του,
γιατὶ δὲν κάνει νὰ πεινᾷ.

- Παιδάκι, τοῦ καλοῦ Θεούλη,
πές του, σὰν πᾶς,
πὼς ἔξω ἀπ' τὴ δική μας πόρτα
μάταια δὲν ἤρθες νὰ ζητᾷς.

- Μάνα, ἕνας γέρος στέκει ἀπ' ἔξω
καὶ περιμένει καὶ ζητᾶ,
- Γρήγορα, φώναξέ τον μέσα
γιὰ νάβρει λίγη ζεστασιά.

- Παπούλη, στὸν καλὸ Θεούλη,
πές του, σὰν πᾶς,
πὼς ἔξω ἀπ' τὴ δική μας πόρτα,
μάταια δὲν ἦρθες νὰ ζητᾶς.

- Κάποιος κακός, μάνα, στὴν πόρτα,
στέκει, συχώρεση ζητᾶ.
- Φωνάζετέ τον καὶ τὸ χέρι
δῶστε του μ' ὅλη τὴν καρδιά.

- Φίλε μου, τοῦ καλοῦ Θεούλη,
πές του, σὰν πᾶς,
πὼς κάθε πλάσμα του ἐδῶ κάτω
κι' ἐν' ἀδελφάκι εἶναι γιὰ μᾶς.

ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Μὲ τὸ κατάλευκό του σάλι
πάνω στὴ ράχη τῆ σκυφτῆ,
ὁ γέρος ὁ Χειμώνας πάλι
στοὺς κρύους δρόμους περπατεῖ.

Ἐρημοὶ οἱ δρόμοι, ἔχουν μουςκέψει
ἀπ' τὴν βροχούλα τὴν ἀργή,
κι' εἶναι τὰ σπίτια σὰ σὲ σκέψη
πεσμένα καὶ σὲ συλλογή.

Ἡ στέγη ἡ ὑγρὴ στὶς πλάκες στάζει,
καὶ τῆς κουρτίνας τῆ γωνιά
μεριάζει ἡ γριούλα καὶ κοιτάζει
τῆς γειτονιάς τὴν παγωνιά.

Και πλάι στο τζάμι, αφαιρεμένη
μ' άσωστη στέκει ύπομονή,
νά ιδεί διαβάτη νά διαβαίνει
και ν' άγροικήσει μιά φωνή.

Μά ή βροχή μόνο μουρμουρίζει
στά τζάμια κάποιο μυστικό,
κι' άργά ό χειμώνας σεργιανίζει
στό δρόμο τόν έρημικό.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΚΥΡ - ΓΙΑΝΝΗ (Κατά τὸ Ἀγγλικό)

Ἡ ἱστορία τοῦ κυρ-Γιάννη
ἐντύπωση ἴσως θὰ σᾶς κάνει :

Γεννήθη ὁ δόλιος μιὰ Δευτέρα,
στὸ χωριουδάκι του ἐκεῖ πέρα.

καὶ τὸν ἐβάφτισε μιὰ Τρίτη
ἓνας παπὰς ἀπὸ τὴν Κρήτη.

Τετάρτη ἔκαμε τὸ γάμο
μὲ τὴν κυρά του, τὴ Μαλάμω.

Τὴν Πέμπτη πέφτει στὸ κρεβάτι
μὲ πόνο ἄσχημο στὸ μάτι.

Παρασκευὴ ἄσχημα πάει
καὶ τὸ Σαββάτο ξεψυχαίει.

Τὴν Κυριακὴ τότε σηκώνουν
καὶ μὲς στὸ μνήμα τότε χώνουν.

Αὐτὴ ἦταν ἡ ζωὴ τοῦ Γιάννη,
ποὺ ἐντύπωση ἴσως θὰ σᾶς κάνει.

ΨΙΨΙΝΑ

Μαύρη είναι σαν τὸ χελιδόνι
κι' οἱ τρίχες της λαμποκοποῦν,
καὶ στὸ σκοτάδι, ἔταν νυχτώνει,
σπίβες τὰ μάτια της πετοῦν.

Μᾶς ἀγαπᾷ καὶ μᾶς γνωρίζει,
μὰ δὲ χωνεύει τὰ στραβὰ
καὶ τὸ χεράκι γκρατσουνίζει
ποῦ τὰ μουστάκια τῆς τραβᾷ.

Νὰ τῆ χαϊδέψει ἕμως ἂν τύχει,
πλάϊ στὸ παιδάκι τὸ καλὸ
στέκει, καὶ τᾶγριό της νύχι
βελουῶδο γίνεται ἀπαλό.

Καὶ τὸ παιδί γιὰ μάθημά του
Πρέπει νὰ τᾶχει, ἔτι μπορεῖ
κ' ἀπ' τᾶπαλό βελουῶδο κάτω
νύχια ποῦ κρύβονται νὰ βρεῖ.

ΤΟ ΡΟΛΟΪ

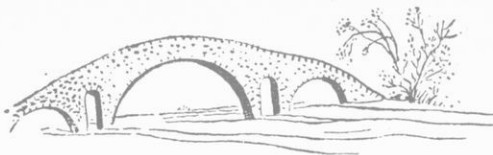
— Γυρνᾷς τόσον καιρὸ
καὶ ποτὲ δὲν κοιμᾷσαι,
σὲ κοιτῶ καὶ θαρρῶ
κουρασμένο πῶς θᾶσαι.
Τίχι-τάκ, τίχι-τάκ,
σὲ κοιτῶ καὶ θαρρῶ
κουρασμένο πῶς θᾶσαι

Τόσα χρόνια πιστὸ
μᾶς χτυποῦσες τὴν ὥρα,
στάσου κι' ἓνα λεπτὸ
γιὰ ξεκούραση τώρα.
Τίχι-τάκ, τίχι-τάκ,
στάσου κι' ἓνα λεπτὸ
γιὰ ξεκούραση τώρα.

— Νὰ σταθῶ ! Τότε πιά,
πές μου, ποιὸς θὰ σημαίνει ;
πές μου, ποιὸς θὰ χτυπᾷ
πῶς ἡ ὥρα διαβαίνει ;
Τίχι-τάκ, τίχι-τάκ,
πές μου, ποιὸς θὰ χτυπᾷ
πῶς ἡ ὥρα διαβαίνει ;

Τὴ δουλειά μου ἀγαπῶ
καὶ στὸν τοῖχο ἐδῶ πάνω,
θὰ μετρῶ, θὰ χτυπῶ,
ὅσο πού νὰ πεθάνω.
Τίχι-τάκ, τίχι-τάκ,
θὰ γυρνῶ, θὰ χτυπῶ,
ὅσο πού νὰ πεθάνω.

Ο ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ Τ' ΑΡΝΙ

(τοῦ Αἰσώπου)

Στὸν κάμπο, τὸ μικρὸ τ' ἀρνάκι βγαίνει,
κι' ὠϊμένα, μὲ τὸ λύκο συντυχαίνει.

Κι' ὁ λύκος, πού τ' ὀρέχτη στὴ στιγμῇ,
νὰ τοῦβρει ἀμάχη θέλει κι' ἀφορμῇ.

— Ἐέρεις, τοῦ λέει, πῶς πέρσι, τέτοια μέρα,
βρῖσιὰ μεγάλη μοῦπες καὶ φοβέρα ;

— Πέρσι ; τοῦ λέει τ' ἀνήλικο τ' ἀρνί,
μὰ πέρσι ἐγὼ δὲν εἶχα γεννηθεῖ.

— Ναί, μὰ στὸ ξένο βόσκεις τὸ λιβάδι,
κι' ἀπ' τὴν πηγῇ μου πίνεις πρῶτ' βράδῳ.

— Μὰ δὲ βοσκάω, δὲν πίνω οὔτε νερό,
μονάχα γάλα πίνω, εἶμαι μικρό.

— Τότε λοιπὸν σὲ τρώω, δίχως κρίσεις,
νὰ μάθεις νὰ μοῦ δίνεις ἀπαντήσεις.

ΑΠ' ΑΝΘΟ Σ' ΑΝΘΟ

* *

Ποτέ, σὰν εἶναι βάλσαμο νὰ χύσεις
σὲ μιὰ πληγὴ, γιὰ τ' αὔριο μὴν τ' ἀφίσεις!
Καὶ δίνε στὸ φτωχὸ πού σοῦ ζητάει,
καὶ μὴ μετράς : Ὁ Θεὸς σοῦ τὰ μετράει.

* *

Καὶ στίς στιγμὲς σου κάνε οἰκονομία·
κάθε στιγμή εἶναι κι' ἕνας θησαυρὸς σου.
Κι' εἶναι μονάχα μιὰ φιλαργυρία
καλή: ἡ φιλαργυρία στὸν καιρὸ σου.

* *

Ποτέ μὴν κρίνεις, κι' αὐστηρὸς ποτέ σου μὴ φανεῖς.
Τὸ ἐλάττωμα του ἔχει καθεὶς κι' ἐσύ ἔχεις τὸ δικό σου.
Κοίτα, τὰ ξένα σφάλματα πάντα νὰ συγχωρεῖς,
καὶ κοίτα νᾶσαι ἀμείλικτος κριτὴς στὸν ἑαυτό σου.

* *

Εἶναι ἄνθρωποι, μὲ συμβουλὲς σοφὲς πού σὲ γεμίζουν
καὶ σοῦ μιλοῦν καὶ φαίνονται ἀπὸ ἀρετὴ γεμάτοι.
Μὰ ὅταν δὲν κάνουν ὅσα λέν, τὰ λόγια τους θυμίζουν
τὸ δάσκαλο πού ἐδίδασκε καὶ νόμο δὲν ἐκράτει.

* * *

“Αν σοῦ τὴν τρώει πάντα τὴν ψυχὴ
ὁ πόθος νὰ κερδίσεις καὶ νὰ πάρεις,
ὅσο κι’ ἂν εἶσαι τίμιος στὴν ἀρχή,
σιγὰ-σιγὰ θὰ γίνεις κατεργάρης.

* * *

Μπρὸς στὴ συνείδηση κανεὶς δὲ δύναται νὰ φύγει,
καὶ τὴν καθάρια τῆς φωνῆ τίποτα δὲν τὴν πνίγει.
Τῶν πράξεών μας μόνο αὐτὴ σοφὸς εἶναι ἀνατόμος,
κι’ εἶναι μαζί ὁ κατήγορος, κι’ ὁ δικαστὴς κι’ ὁ νόμος.

* * *

Χαρὰ σ’ τον πού ἄρχισε πολὺ νωρὶς νὰ μελετᾷ.
Κι’ ἀλοίμονό του ἔταν κανεὶς δὲ θέλει νὰ μαθαίνει.
Γιατὶ πολὺ γοργὰ ὁ καιρὸς μᾶς φεύγει καὶ πετᾷ,
κι’ ἡ μέρα πού δὲ δούλεψες, γιὰ σένα εἶναι χαμένη.

ΠΟΝΤΙΚΑΚΙ ΚΑΙ ΧΕΛΩΝΑ

Ποντίκι, πού περίπατο εἶχε πάει,
στὸ δρόμο του χελώνα συναντάει.

— Κυρά, τῆς λέει, τὸ παλιόσπιτό σου,
πού μέσα του φυλακισμένη μοιάζεις
συχνά θὲ νὰ σὲ κάνει νὰ τὰ βάζεις
μὲ τὸ σκληρό, τὸ μαῦρο ριζικό σου,
πού στῶβαλε στὴν πλάτη.

Κοίταξε τὸ δικό μου τὸ παλάτι :
στοῦ βασιλιᾶ τὸ σπίτι, ξέρεις, μένω !

— Ποντίκι μου μικρὸ καὶ φαντασμένο,
μ' ἀρέσει ἐμένα τὸ παλιόσπιτό μου,
γιατί, μικρὸ κι' ἂν εἶναι, εἶναι δικό μου.

ΤΟ ΣΚΟΥΛΗΚΙ ΤΟΥ ΔΕΝΤΡΟΥ

Ὁ σπίνος χτίζει τὴ φωλιά
πάνω στοῦ δέντρου τὰ λαριά,
καὶ λέει : τὸ δέντρο εἶναι δικό μου.

Κι' ὁ κυνηγὸς πού σταματᾷ,
πιάνει, σκαλίζει δυὸ ψηφιά,
καὶ λέει : τὸ δέντρο εἶναι δικό μου.

Μὰ τὸ σκουλήκι τὸ μικρό,
ποῦναι κρυμένο στὸν κορμό,
τὸ κεφάλάκι του δειλὰ
προβάλλει καὶ χαμογελᾷ :
— Σᾶς γέλασαν, τὸ δέντρο εἶναι δικό μου.

Η ΑΛΕΠΟΥ ΓΙΑΤΡΟΣ
(τοῦ Αἰσώπου)

Στὰ κλωσσοπούλια ἔπεσε γρίππη,
θέλουν γιατρό, μὰ γιατρός λείπει.

Τῶμαθε ἡ Ἀλούπω ἡ κυρά
καὶ τὰ λυπήθηκε βαρειά.

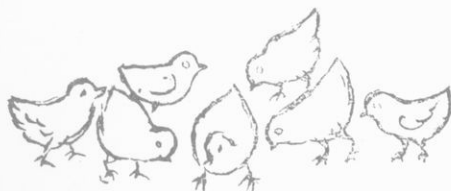
— Τὰ γιατρικά μου θὰ μαζέψω,
καὶ τρέχω εὐθύς νὰ τὰ γιατρέψω.

— Πῶς εἶστε, ὀρνίθια μου καλά,
τί νοιώθετε, ποῦ σᾶς πονᾷ ;

Καὶ τῆς ἀπάντησαν καὶ κεῖνα :

— Εἴμαστε μιὰ χαρὰ καὶ φίνα.

Καὶ θάμαστε καὶ πιὸ καλά,
ἂν μᾶς ἀδειάσεις τῆ γωνιά.

ΦΛΟΓΑ ΚΑΙ ΚΑΠΝΟΣ

Στὴ φλόγα ὁ καπνὸς μιὰ μέρα
ἔλεγε :—Δὲ μοῦ λές, μητέρα,
ἀφοῦ ἀπὸ μάνα φωτισμένη
γεννιέμαι ἐγώ, πῶς μοῦ συμβαίνει
νάχω ὄψη τόσο θαμπωμένη ;

—Αὐτὸ θὰ πεῖ, καλὸ παιδί μου,
καὶ στὸ ἐξῆς νὰ τὸ γνωρίζεις,
πῶς δὲ ἔμπορεῖς νὰ λαμπυρίζεις
σύ μὲ τὴ λάμψη τῆ δική μου.

Κι' ὅποιος ἐπιθυμεῖ νὰ κάνει
τὸ λαμπερό, λάμψη δική του
πρέπει νὰ ἔχει. Δὲν τοῦ φτάνει
ὅση κι' ἂν ἔχουν οἱ γονιοὶ του.

ΚΑΝΑΡΙΝΙ ΚΑΙ ΚΟΤΑ

- Νά τ' άκούω δέ μπορώ
τò φριχτò κακάρισμά σου,
συλλογιέμαι κι' άπορώ,
ποιά δώ μέσα είν' ή δουλειά σου.
- Χμ ! τò ξέρω πώς έγώ
όμορφη φωνή δέ βγάνω,
μά πρωτ' πρωτ' τ' αύγό,
στη φωλιά ξέρω νά κάνω.

Σύ τραγούδι, έγώ τ' αύγό,
σύ στην κλούβα, έγώ δώ κάτου.
Κάθε πράμα έχει σκοπό,
κι' ό καθένας τή δουλειά του.

ΜΙΚΡΟ ΜΟΥ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ.....

(Κατὰ τὸ Ἀγγλικὸ)

- Μικρό μου κοριτσάκι, ποῦ πᾶς μὲ τόση βιά;
- Ν' ἀρμέξω τὴν κατσίκα, ποῦ βόσκει στὴν πλαγιά.
- Μικρό μου κοριτσάκι, νάρθῶ κι' ἐγὼ μαζί;
- Νάρθεις, ἀφοῦ τὸ θέλεις, καὶ θὰ χαρῶ πολὺ.
- Καὶ τί εἶναι ὁ μπαμπάς σου, μπορεῖς νὰ μᾶς εἰπεί;
- Εἶναι περιβολάρης καὶ σκάβει ὅλημερίς.
- Μικρή μου, πές μου, ἔχεις καὶ προῖκα καὶ προικιά;
- Τὸ πρόσωπό μου ἔχω γιὰ προῖκα μοναχά.
- Ἄ, τότε νὰ σὲ πάρω, κυρά μου, δὲ μπορῶ.
- Καὶ ποῖος, κύριέ μου, σᾶς ρώτησε γι' αὐτό;
- Μικρό μου κοριτσάκι, σοῦ τῶπα χωρατά,
προῖκα εἶν' ἡ φρονιμάδα, καὶ ἡ καλὴ καρδιά.

Η ΜΑΪΜΟΥ
ΚΨ Η ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΑ
(τοῦ Αἰσώπου)

Ἡ ἄλεποῦ ἡ πονηρὴ
μὲ τῆ μαῖμοῦ φίλια πιάνει,
καὶ τῆνε βρίσκει ἕνα πρωτὶ
καὶ κάνουνε μαζίι σεργιάνι.

Κι' ἐκεῖ συζήτηση ἀρχινᾷ
καὶ ζωερὴ φιλονικεῖα,
ποιὰ τάχα ἀπὸ τίς δυὸ κρατᾷ
ἀπὸ τὴν ἀριστοκρατία.

Σὲ κοιμητήριον κοντὰ
ἡ συντροφιά περιδιαβάζει,
κι' ἡ μαῖμοῦ τότε δὲ μιλά
καὶ κάνει πὼς ἀναστενάζει.

- Τί ἔχεις, μαῖμου, νὰ σέ χαρῶ ;
— Τι θέλεις νάχω ; Ἦρθε στὸ νοῦ μου
πὼς ὅλοι ἐτοῦτοι ἕναν καιρό,
ἦτανε δοῦλοι τοῦ παπποῦ μου.
- Χμ, ἂς πιστέψουμε κι' ἐμεῖς,
μὰ κι' ἂν μᾶς ψέλνεις παραμύθια,
δὲ θά ξυπνήσει πιά κανεὶς
γιὰ νὰ μᾶς πεῖ ἂν λὲς ἀλήθεια.

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΗΣ ΧΑΡΑΣ

Στοῦ δρόμου πλάι τῆ μεριά,
στά θαλασσιά ντυμένη,
μιὰ κοπελίτσα μοναχή,
στέκει καὶ περιμένει.

Στῆ χλόη καὶ στ' ἀγριολούλουδα
καὶ στ' ἄγρια ρεῖκια μόνη,
μὲ μιὰ λαχτάρα, ἐκεῖ βαθειά
τὰ μάτια τῆς στηλώνει.

— Χαρά, ποῦ δὲν ἐπάτησες
ποτὲ στὸ φτωχικό μου,
ἐβγήκα καὶ σὲ καρτερῶ.
στὴν ἄκρη ἐδῶ τοῦ δρόμου.

Καὶ λαχταρῶ κι' ὅλο κοιτῶ
μακριά, μὴ σ' ἀντικρύσω
νὰ τρέξω μ' ἀνοιχτὴ ἀγκαλιά,
Χαρά, νὰ σ' ἀπαντήσω.

Καὶ μὲ καρδούλα ποῦ χτυπᾷ,
μὲ προσδοκία γεμάτη,
τὸν καβαλλάρη ποῦ περνᾷ
καὶ τὸ φτωχὸ διαβάτη,

ρωτᾷ, στὸ δρόμο τῆ Χαρά,
μὴν ἔτυχε νὰ ἴδοῦνε.
Μὰ ὅλοι τῆς ρίχνουν μιὰ ματιά,
γελοῦν καὶ προσπεροῦνε.

Κι' ἀγάλια ἢ μέρα σώνεται
κι' ἔρμος ὁ δρόμος μένει.
Ὡς πότε, Θεέ μου, τῆ Χαρά
τοῦ κάκου θὰ προσμένει ;

Κόκινος πέφτει στά βουνὰ
ὁ ἥλιος καὶ βραδυάζει

και ἡ μικρούλα ἡ μοναχὴ
στ' ἀγέρι ξεπαγιάζει.

Τὴν ὄψη τῆς ἡ ἄπονη
βροχὴ τὴ μαστιγώνει,
μὰ ἐκείνη πάντα καρτερεῖ
μὲς στὸ σκοτάδι, μόνη.

— Θεέ μου, μὴν πέρασε ἡ Χαρὰ
στὸ κατάσπρὸ τῆς ἄτι,
καὶ τ' ἄλλο, τὸ πιδὸ μακρυνό,
μὴν πῆρε μονοπάτι ;

Ἄξαφνα νοιώθει ἀπ' τῆ ζωῆ
νὰ φεύγει, καὶ νὰ μένει
στῆ θέσι τῆς, ἓνα μικρό,
δεντράκι ὀλανθισμένο.

Ριζώνουε τὰ πόδια τῆς
στῆ γῆ, τὰ μάτια κλείνει
καὶ δυὸ λουλούδια γαλανὰ
τὰ μάτια ἔχουε γίνει.

Καὶ ἀπὸ τότε ἓνα μικρὸ
γαλάζιο ἀνθάκι μένει
στὰ χωραφάκια, μὲ θωριὰ
ἀγνή κι' εὐλογημένη.

Μιὰν εὐωδιά μεθυστικὴ
στὴν αὔρα γύρω ἀφίνει
καὶ μιὰ χαρὰ κι' ἀνάπαυση
στοὺς διαβάτες δίνει.

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ

(τοῦ Victor Hugo)

Τὰ μάτια μου ἦταν στὸ βαθὺ
σκοτάδι βυθισμένα.

Τὸ χάος, δίχως σύνορο,
μὴτε βυθὸ κανένα,

ἀσάλευτο κι' ἀτέλειωτο,
καὶ σκοτεινὸ ἀπλώνονταν
Μέσα στὰ σκότη, ἐκεῖ βαθειά,
στὴν Ἄβυσσο ἐφαινόταν

μακριά, πολὺ μακριὰ ὁ Θεός,
κι' ἔφεγγε σὰν ἀστέρι.

Κι' εἶπα : «Ψυχὴ μου, θάπρεπε,
γιγάντιο νᾶχες χέρι,

ἓνα μεγάλο καὶ γερό,
γεφύρι γιὰ νὰ χτίσεις,
πάνω σὲ τόξα ἀρίθμητα,
κι' ἀπάνω νὰ πατήσεις

γιὰ νὰ διαβεῖς τὴν Ἄβυσσο,
τὸ χάος ποὺ σὲ χωρίζει
ἀπ' τὸ Θεό, ποὺ ἀντίκριμας,
στὰ σκότη λαμπυρίζει.

Μά, αλόιμονο, δὲν τὸ μπορεῖ
κανεῖς, Ἐπελπισία !»
Ἐάφνου, κάτι σὰν ὄραμα λευκό,
σὰν ὄπτασία,

μὲς στῆς Ἄβυσσου ἐστάθηκεν
ἀντίκρυ μου, τὴν ἄκρη.
Στὸ πρόσωπό της ἔλαμπε
παράξενα ἓνα δάκρυ,

παρθενικὸ εἶχε μέτωπο
καὶ χέρια παιδιακίσια,
καὶ καθὼς τᾶπλεχε ἔμοιαζαν
σὰ νὰ φεγγοβολοῦνε.

Μοῦδειξε ἐμπρὸς τὴν Ἄβυσσο,
τὴ σκοτεινὴ σὰν πίσσα,
ποὺ χάνονται οἱ ἀντίλαλοι
στά βάθη της καὶ σβύνουν,

καὶ μοῦπε : «Τὸ γεφύρι, ἀν θές,
ἐγὼ γιὰ σένα φτιάνω,
καὶ τὴν θλιμμένη σου ὁδηγῶ
πρὸς τὸ Θεὸ ψυχῆ».

Ἐσήκωσα τὰ μάτια μου
στὴν ἄγνωστή μου ἐπάνω.
— Ποιό τ' ὄνομά σου ; ρώτησα.
Καὶ μοῦπε : — Προσευχή!

ΓΑΤΑ ΚΑΙ ΣΠΟΥΡΓΙΤΙ

Ένα σπουργίτι από ψηλά
τρελλοπετάει στα χαμηλά,
και πάλι πάει ν' ανέβη.
Μά εκεί στην άκρη, στην αύλη,
ή κυρά γάτα ή πονηρή
κρυφά παραμονεύει.

Μά τὸ πουλί τὴν ἀψηφᾷ,
γιὰ τρελλοπαίγνιδα ψοφᾷ
καὶ φρόνηση ἔχει λίγη.
Καὶ μιὰ στιγμή ποῦναι κοντά,
ἡ γάτα ἀπάνω του ὄρμᾷ,
— μὰ τὸ πουλί εἶχε φύγει.

Μὰ αὐτὰ εἶναι ἀστεῖα σοβαρά,
κι' ἤρθε ἐπὶ τέλους μιὰ φορὰ
καὶ τᾶφερε ἔτσι ἡ τύχη,
ποῦ ἡ κυρά γάτα ἡ πονηρή
ἐπίασε τὸ τρελλὸ πουλί
στὸ μυτερό της νύχι.

ΠΡΩΪΝΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

(Βλ. σελ. 9)

Μουσική
ΑΝΩΝΥΜΟΥ

M. J. = 84

1. Μὲ τὴν γλυ- κειάν αὐ- τοῦ — λα χα- ρού- με- νο ξυ- πνώ και ἐτέλ-νω προ- σευ-
 2. — θε μου ὅαν τὰ που-λά — και χα- ρού- με- νο νά ζῶ και τῶ-λα τὰ παι-
 κοῦ-λα θερ- μὴ στόν οὐ- ρα· νό και ἐτέλ-νω προ- σευ- κοῦ-λα θερ- μὴ στόν οὐ- ρα-
 δά- και πο- λύ νά τῶ- γα- πῶ και τῶ-λα τὰ παι- δά- και πο- λύ νά τῶ- γα-
 νό Ἄ- ξί- ω· σέ με, θέ μου κα- λό νᾶ- μαι παι- δί και πάν- τα κά- ρι-
 πῶ Και ἐτέλ-νε μᾶ- πο- πά-νω τῆ κά- ρη σου κεύ- χῆ νά εἰ- κω σῶ- τι
 ζέ — μου χα- ρά και προ- κο- πῆ, και πάν- τα κά- ρι- ζέ μου χα- ρά και προ- κο- πῆ..
 κά — νω προ- στά- τη και σκε- πῆ, νά εἰ- κω σῶ- τι κά- νω προ- στά- τη και σκε- πῆ..

ΒΡΑΔΥΝΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

(Βλ. σελ. 10)

Μουσική
ΑΝΩΝΥΜΟΥ

M. J. = 72

1. Πρίν πέ- σω νά πλα- γιά- σω θέ μου πα- ρα- κα- λῶ νά ὀώ- ης νά πε- ρά- σω τῆ
 2. — ὀ- ταν ἐ- γώ κοι- μᾶ- μαι κον- τὰ μου νᾶ- γρυ- πνᾶ πο- τέ νά μή φο- βᾶ- μαι τὰ
 νύ- χτα μέ κα- λό, τῆ νύ- χτα μέ κα- λό. Τόν ἄγ- γε- λό μου πά — λι στεί-
 σκό- τη τὰ πυ- κνά, τὰ σκό- τη τὰ πυ- κνά. Και σῶ- λη σου τὴν πλά — ση κῶ-
 λε μᾶ- πό ψη- λά νᾶρ- θῆ στό προ- κε- φά — λι πι- στά νά μέ φι- λᾶ, πι-
 που κα- λό παι- δί στεί- λε νά τό σκε- πᾶ — ση τῆ στορ- γι- κῆ εἰ- κῆ, τῆ-
 στά νά μέ φι- λᾶ..
 στορ- γι- κῆ εἰ- κῆ..

ΚΑΛΗ ΧΡΟΝΙΑ

(Βλ. σελ. 16)

Μουσική
ΑΝΩΝΥΜΟΥ

M.♩=120 Νησιώτικος

1. Τρί-α κα-ρα-βά — κια μέ χρυ-σά-πα-νιά — μέ χρυ-σά-πα-νιά —
 2. Τί κα-λά μάς φέρ — νουν έ-λα νά μάς πής — έ-λα νά μάς —
 3. Τρείς χρυ-σές κο-πέλ — λες τρείς ό-μορ-φο-νιές — τρείς ό-μορ-φο-νιές —

νιά. Τρί-α κα-ρα-βά — κια μέ χρυ-σά-πα-νιά — ήρ-θαν τήν αυ-
 πής τά χρυ-σά κα-ρά — βια μέ τᾶ-σπρα πα-νιά — πούεί-δες τήν αυ-
 νιές εἶ-δα στά κα-ρά — βια μέ τᾶ-σπρα πα-νιά — πούήρ-θαν τήν αυ-
 ρού-λα — τήν πρω-το-χρο — νιά.
 ρού-λα — τήν πρω-το-χρο — νιά.
 ρού-λα — τήν πρω-το-χρο — νιά.

ΚΑΛΗ ΧΡΟΝΙΑ

(Βλ. σελ. 16)

Μουσική
ΑΝΩΝΥΜΟΥ

M.♩=120 Καλαματιανός

1. Τρί-α κα-ρα-βά — κια μέ χρυ-σά πα-νιά — μέ χρυ-σά πα-νιά —
 2. Τί κα-λά μάς φέρ — νουν έ-λα νά μάς πής — έ-λα νά μάς πής —
 3. Τρείς χρυ-σές κο-πέλ — λες τρείς ό-μορ-φο-νιές — τρείς ό-μορ-φο-νιές —

τρι-α κα-ρα-βά — κια μέ χρυ-σά πα-νιά — ήρ-θαν τήν αυ-ρού — λα
 τά χρυ-σά κα-ρά — βια μέ τᾶ-σπρα πα-νιά — πούεί-δες τήν αυ-ρού — λα
 εἶ-δα στά κα-ρά — βια μέ τᾶ-σπρα πα-νιά — πούήρ-θαν τήν αυ-ρού — λα

τήν πρω-το-χρο-νιά — ήρ-θαν τήν αυ-ρού — λα τήν πρω-το-χρο-νιά —
 τήν πρω-το-χρο-νιά — πούεί-δες τήν αυ-ρού — λα τήν πρω-το-χρο-νιά —
 τήν πρω-το-χρο-νιά — πούήρ-θαν τήν αυ-ρού — λα τήν πρω-το-χρο-νιά —

ΤΟ ΡΟΛΟΪ

(Βλ. σελ. 88)

Μουσική
ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

1° di Valse.

Γυρνᾷς τὸ σὸν και. ρό, Τικ τὰκ, τικ τὰκ, και πο. τέ δὲν κοι-
δῶ! Τό τε πιά, Τικ τὰκ, τικ τὰκ, πές μου, ποῖος δά ση..

p molto leggero

μαῖ.σαι, Τικ τὰκ, σέ κοι.τῶ και δαρ.ρῶ. Τικ τὰκ, τικ τὰκ, κου.ρα σμέ.νο πῶς δῶ.σαι.
μαί.νει; Τικ τὰκ, πές μου ποῖος δά χτυ.πᾶ, Τικ τὰκ, τικ τὰκ, πῶς η ῶ.ρα δῖο. δαί.νει;

Τικ τὰκ, Πό.σα χρό.νια πι.στό. Τικ τὰκ, τικ τὰκ, μάς χτυ.πού.σες τήν ῶ.ρα, Τικ
Τικ τὰκ, Τῆ δουλειᾷ μογᾶ.γα πῶ. Τικ τὰκ, τικ τὰκ, και στὸν τοί.χρέ. δῶ πά.νω Τικ

1.
τακ, στάσου κι.ε. να λε. φτό για ζε. κού.ρα.ση τῶ.ρα. Τικ τὰκ, στάσου κι.ε. να λε. φτό για ζε-
τάκ, δά με. τρῶ, δά χτυ.πῶ ὅ. σο πού να πε. δά. νω. Τικ τὰκ, δά γυρ νῶ, δά χτυ.

2.
κού.ρα.ση τῶ.ρα. Τικ τὰκ. Νά στα. πῶ ὅ. σο πού να πε. δά. νω. Τικ τὰκ.

ΡΙΧ. ΦΡΕΤΣΑ.

ΕΚΚΛΗΣΟΥΛΑ

(Βλ. σελ. 80)

Μουσική
ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Andantino Cantabile.

Τὴν ἐκ. κλη. σοῦ. λα τὴ μι.

κρή, πο. νε. τι. κὰ πού. χε. γνω. ρι. σει κα. θε. μας. μέ. ρα. θλι. δε. ρή, τὴν ἐκ. κλη. σοῦ. λα τὴ μι.

κρή τὴν ἔ. χουν. τῶ. ρα. πῶ. σὶ. γκε. ρι. σει! Δί. χως. πα. λύ. χρω. μα. γυ. λιά. καί. χρυ. σο. στό. λι. στες. κο.

λό. νες, πα. ρη. γο. ρι. ᾶ. ἦ. ταν. φω. λιά. μέ. τὰ. καν. τή. λια. τὰ. πα. λιά. μπρο. στὰ. στί. γω. ῥι. με. εἰ.

κό. νες. Κιά. ζέ. χα. στεί. ναι. ἡ. τα. ρει. νή. καί. τω. χι. κή. της. κα. μ. πα. νού. λα, πού. μὰς. κα. λού. σεν. ὄ. ρθι.

νή με τή λε. πτή της τή φω. νή στήγκρεμισμένη πάεκκλησού.λα, Μά μιόεκκλησιάρ,ά.ρα λαμ.

Più Mosso
 πρή στην΄.διο θέσέχου. νε χτι. σει πούμοιάει σά νά καρ.τε.ρε΄ι, ό.λη χρυ.σά.φι και κε.

Tempo I^o
 ρι, νάρδεϊόπαππός νά λει του.γή.σει. "Ε. χει πο.λύ.χρω.μα γυ.σά. λιά και πο.λυ. έ.λαιους στή

με. σπ μά δέν ξε.χνούμε τήν πα. λιά, πα.ρη γο.ρι.σ πούταν φω. λιά κιόλους μας τ.σέ.σι.χε πο

riten. . .

νέ.σει

ΧΑΡΑΥΓΗ

(Βλ, σελ. 12)

Μουσική
ΑΝΩΝΥΜΟΥ

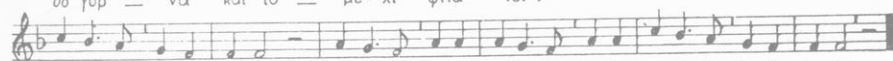
M. J = 104

1. Φῶς χρι — σό ἀπ' τό βου — νό λαμ-πει — και κα- ρά- ζει και ὄρο — σιά στό
2. Ξύ- πνη — ρε μέσ' στό κλα — ριά τό μι — κρό που- λά- κι και πε — τᾶ ὄ-
3. Χρυ- σή — μέ- λις- σα ξυ — πνά και και — ρό δέν' κά- νει ἀπ' ἀν — θῶ εἶν.

τα- πει — νό λου- λου — δά- κι στό- ζει.
λο κα — ρά νά λου — στή στό ρυά- κι } τρα λα λα λα λα τρα λα λα λα λα
ἄο γυρ — νᾶ και τό — μέ- λι φτιά- νει }

τρα λα λα λα λα λα λα τρα λα λα λα λα τρα λα λα λα λα λα λα . . .

4. Πεταλοῦδα πλουμιστή
ἀπό τάνθος βγαίνει
καί πετάει ἐδώ κι' ἐκεῖ
τρισευτυχισμένη.

5. Κελαϊδοῦνε τὰ πουλιά
φέγγει πέρα ὡς πέρα
πιάνουν κι' οἱ ἄνθρωποι δουλειά
ετοῦ θεοῦ τή μέρα.

ΚΛΩΣΣΟΠΟΥΛΑ

(Βλ, σελ. 30)

Μουσική
ΑΝΩΝΥΜΟΥ

M. J = 120

1. Του- τη μό- λης την αυ- γή ἀπ' — τ'αυ- ρά τους ἔ — κουν βγει τᾶ — που-
2. Κι' ἔ- κουν πρῶ- τη τους δου- λειά μό — λης βροῦ- νε τᾶ — που- λιά και — τό
3. Και ἡ κλώσ- σα εἶν κα- λή μη — τε ρού- λα εἶν — αυ λή και — στόν

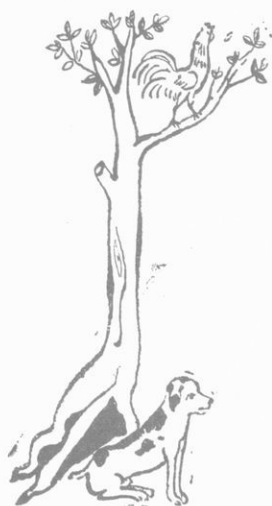
λά — κια τᾶ καῦ- μέ- να — κεί- ναι τό- σα ὅα μι- κρά εἶ — βε-
φῶς — τοῦ κό- σμου δοῦ- νε — νά κοι- τᾶ- ξουν γιά φα- γί — νά — σκα-
κῆ — πο τᾶ πη- γαί- νει — και στό τέ- τοῖαυ τῆ εο- φή πῶς — νά

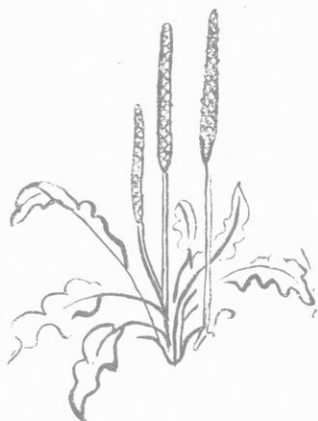

λού- δι- να — φτε- ρά κι' ὅ — λο- κί — τρι- να ντυ- μέ- να —
λί- εἶν- νε — τῆ ρῆ σκου- λη- κά — κια γιά νά βροῦ- νε —
βρί- σκου- νε τρο- φή τά ὅ — ὀη- γεῖ — και τᾶ μα- θαί- νει —

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελίς
Πρωϊνή προσευχή.....	9
Βραδυνή προσευχή.....	10
Ἡ φύσις.....	11
Χαραυγή.....	12
Ἁγιο-Βασίλη.....	14
Καλή Χρονιά.....	16
Χριστούγεννα.....	17
Χριστουγεννιάτικο ἄστρο.....	18
Βροχούλα.....	19
Ἐκκλησάκι.....	20
Χειμώνας στο χωριό.....	21
Ὁ μύλος.....	22
Τὰ αἰνίγματα τῆς μαμᾶς.....	24
Μαργαρίτα.....	26
Μαργαρίτα (μουσική).....	27
Στὸ νηπιαγωγεῖο.....	29
Κλωσσόπουλα.....	30
Τὸ αὐγὸ.....	31
Λύγη.....	32
Ἀγάπη στὰ πλάσματα τοῦ Θεοῦ.....	34
Ὁ ψαράς.....	36
Βραδυνὴ γαλήνη.....	38
Ἐκκλησάκι στο βουνό.....	40
Τὸ τραγοῦδι τοῦ νεροῦ.....	43
Τὸ εὐτυχισμένο σπιτάκι.....	44

	Σελίς
Προσευχή για τ' άστεγα παιδιά.....	46
Πουλάκι του χειμώνα.....	48
Τò γέλιο τής μάνας.....	49
Βράδυ.....	50
Τò τραγούδι του γρύλου.....	52
Καραβάκι που γυρίζει από τά ξένα.....	54
'Η φωλιά.....	55
'Η βαφτιστικιά.....	56
Νάνι.....	58
Νάνι (μουσική).....	59
Φεγγαράκι.....	61
Πυγολαμπίδα.....	62
Τσιγγανόπουλο.....	64
Βράδυ στη γειτονιά.....	65
Τυφλόμυγα.....	66
Τò ρόδο.....	68
Μαθητριάδα.....	69
Βαρυχειμωνιά.....	70
'Η πίστη.....	71
Εύχή.....	72
Καλή καρδιά.....	73
'Ο κυρ-Ήλιος.....	74
'Η κυρά-Σελήνη.....	76
'Ο ψεύτης κυνηγός.....	77
Τρυφερό μπουκέτο.....	78
'Ο θυρωρός.....	79
'Εκκλησιούλα.....	80
'Αδελφωσύνη.....	82
Χειμώνας.....	84
'Η ιστορία του κυρ-Γιάννη.....	86
Ψύψινα.....	87
Τò ρολόι.....	88
'Ο λύκος και τ' άρνι.....	89
'Απ' άνθò σ' άνθò.....	90-91
Ποντικάκι και χελώνα.....	92
Τò σκουλήκι του δέντρου.....	93

	Σελίς
Η άλεποῦ γιατρὸς.....	94
Φλόγα καὶ καπνὸς	95
Καναρίνι καὶ κόττα.....	96
Μικρὸ μου κοριτσάκι.....	97
Ἡ μαίμου καὶ ἡ ἀριστοκρατία.....	98
Τὸ λουλούδι τῆς χαρᾶς.....	100
Ἡ προσευχή.....	102
Γάτα καὶ σπουργίτι.....	104

Μουσική

Πρωινή προσευχή.....	105
Βραδυνή προσευχή.....	105
Καλὴ Χρονιά (Νησιώτικος).....	106
Καλὴ Χρονιά (Καλαματιανός).....	106
Τὸ ρολόι.....	107
Ἐκκλησούλα.....	108
Κλωσσόπουλα.....	110
Χαραυγή.....	110
Περιεχόμενα.....	113

Σημ.: Μερικά ἀπὸ τὰ ποιήματα, ὅπως τῶν σελ. 16, 17, 19, 21-24, 31, 34, 43, 46, 52, 58, 62, 68, 71, 73-76, 78, 90, 93, 95, 100 ἔχουν πρωτοδημοσιευθεῖ στὴ «Διάπλαση τῶν Παίδων» 1921-1926 κ.έπ., μὲ τὴν ἔνδειξη «κατὰ τὸ Γαλλικὸ» ἢ «κατὰ τὸ Ἀγγλικὸ» κ.λπ., ὡς ἐλεύθερες ἀποδόσεις ἢ διασκευές ξένων παιδικῶν τραγουδιῶν.

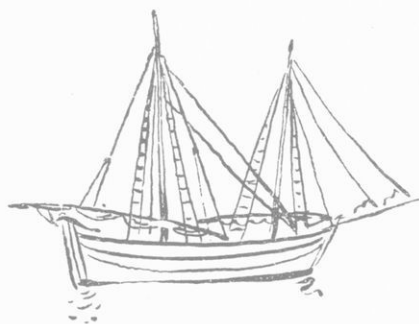

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥΤΟ
ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΣΤΟ ΤΥΠΟ-
ΓΡΑΦΕΙΟ ΚΛΕΙΣΙΟΥΝΗ,
ΝΕΟΦΥΤΟΥ ΜΕΤΑΞΑ 29,
ΤΟ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟ ΤΟΥ 1956,
ΜΕ ΤΗΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ
ΕΠΙΒΛΕΨΗ ΤΟΥ ΖΩΓΡΑ-
ΦΟΥ ΣΠΥΡΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

γραφικές τέχνες
σπυρού • γιαννοπούλας
Βυρβανός 9 δόφνη τηλ. 9751.207

NEW TYPE

024000020025

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

1952 3 εβδωμάδες των Στ. Βασιλιάνου
6-8x

